Contele Incappucciato

Legile Belagine

comentate

Editura Sananda

Contele Incappucciato

Legile Belagine

comentate

Editura SANANDA 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
INCAPPUCCIATO, CONTE

Legile Belagine comentate / Contele Incappucciato - Bucureşti : Sananda, 2012

ISBN 978-606-93288-0-4

17.023

Editura SANANDA – Bucureşti 2012

Telefon: +04 0767.038.373

Adresă electornică: contact@revistacosmos.com

Căsuţa Poştală nr. 34, Căsuţa Poştală nr.87

Oficiul Poştal 19, sector 3, Bucureşti

Copyright © Editura Sananda

Editura SANANDA este un Departament Media al S.C. SHANTI PREM S.R.L.

LEGILE BELAGINE

Miile de ani care au trecut peste fiinţele umane ale acestei civilizaţii şi-au lăsat totuşi amprenta implacabilă asupra evoluţiei omenirii. Din acest motiv sutele şi miile de generaţii trăitoare pe suprafaţa acestei planete atât de minunate, lăsate nouă de către Creator, au pierdut zestrea spirituală păstrată de către Primii Înţelepţi ai omenirii, trecând de la un secol la altul, şi astfel prin epocile trecutului, către o uitare a cine sunt ei oamenii cu adevărat. Au uitat ce putere au în interiorul fiinţei lor, au uitat în ce fel relaţia naturală cu Natura exista, au uitat de propria Putere.

Ori Legile Belagine aduse de către Zamolxe, unul dintre cele mai mari spirite care au existat vreodată pe Pământ, şi care şi la ora actuală există ca spirit pe un plan subtil superior, conţin în ele întreaga înţelepciune ce poate exista şi care trebuie folosită de noi din nou, pentru a ne recăpăta statutul de fiinţe divine create cu şi pentru un scop măreţ. Trebuie spus că Legile Belagine – adică Legile Frumoase cum li se mai spunea, existau şi în

vremea când regatul geto-dac era condus şi administrat de către Marile Proetese. Însă dacă luăm în calcul faptul că Zamolxe, ca entitate spirituală, a venit pe Pământ în urmă cu 1.800.000 de ani, împreună cu alți semeni de-ai săi agathârşi, încă de pe atunci aceştia au studiat caracteristicile viului de pe Pământ, cu tot ce era la vremea aceea. De aceea fiind o planetă foarte frumoasă, bogată în tot soiul de specii din toate regnurile, au sintetizat Legile Viului transformându-le în Legile Belagine. Aceste Legi Belagine – Legile Frumoase adică, se referă la un stil de viață pe care cu toții ar trebui să-l adoptăm, indiferent de educația primită, de studiile efectuate şi de pregătirea social-profesională pe care o avem, şi indiferent de funcția pe care am avea-o. Mai mult decât atât, etimologia cuvântului "belagin" vine de la "pelagins", un derivat al cuvântului pelagens care desemna neamul creat de agathârşi – pelasgii. În istoria şi mitologia arealului mediteranean a rămas legenda primului om creat de zei, care se numea Pelasg. Mergând către originile acestui cuvânt, aşa cum afirmă sursele străvechi, pelasgii ca nume erau considerați "oamenii care au fost aduşi de păsările cerului", asta ducându-ne cu gândul la părinții lor agathârşii veniți din zona constelației Dragonului. Astfel Legile Belagine devin Legile Pelasgilor sau altfel spus Legile Oamenilor Cerului. Din acest punct de vedere Zamolxe poate fi considerat păstrătorul acestui cod de legi morale şi spirituale, preluate mult mai târziu, înainte de reîntruparea sa ca Zamolxe tracul în Dacia – Moesia, de către Marile Preotese.

Legile Belagine seamănă într-o anume măsură cu enunțurile pe care le găsim în "Calea lui Tao" din zona asiatică, şi este cert faptul că în vremea când Zamolxe a existat pe Pământ, întrupat fiind, în toate regiunile importante ale lumii, ca nuclee de civilizații, au existat de asemenea mari spirite din aceeaşi categorie cu Zamolxe, care au lăsat în urma lor un set de legi morale, dacă le putem spune aşa. Confucius, Lao-Tse, Zoroastru şi alți câțiva mari învățători spirituali, ca să nu mai spunem şi de Iisus, au lăsat coduri morale pe care cei care au dorit le-au urmat, ajutându-şi pe cât puteau semenii din societatea în care trăiau.

Veți vedea că aceste Legi Belagine, aşa cum au fost ele lăsate nouă de către Zamolxe, pe alocuri nu pot fi înțeles aşa de uşor, de aceea la fiecare dintre cele 45 de Legi am adăugat un comentariu care să poată reda de-o manieră mai pe înțelesul tuturor asemenea înțelepciune. La unele dintre aceste Legi Belagine comentariul va fi poate mai scurt, ori mai lung, în funcție de enunțul respectiv, şi voi folosi paralelisme cu noțiuni esoterice cunoscute, cum ar fi dualitatea Yin-Yang sau Legile Hermetismului, ori pur şi simplu noțiuni profunde de esoterism şi alchimie transpuse în cuvinte pe înțelesul vostru. De asemenea, după fiecare enunț al Legilor Belagine, care sunt în total 45, voi intercala cuvântul "Comentariu" pentru a se înțelege clar că este vorba despre tălmăcirea legii respective.

1

1. Dincolo de curgerea timpului şi de cugetarea zeilor, este Focul cel Viu şi Veşnic, din care vin toate şi prin care fiinţează toate cele ce sunt. Totul şi nimicul sunt suflarea Sa, golul şi plinul sunt mâinile Sale, mişcarea şi nemişcarea sunt picioarele Sale, nicăieri şi peste tot este mijlocul Său, iar chipul Său este lumina. Nimic nu este făptuit fără de lumină şi tot ce vine din lumină prinde viaţă şi ia făptură.

Comentariu: ce înseamnă curgerea timpului? Încă de la începuturile civilizaţiei umane înţelepţii maeştri şi-au pus întrebarea ce este timpul? Desigur că ei au găsit interpretarea pe care astăzi ştiinţa modernă a descoperit-o datorită tehnologiei moderne. Timpul este redat de mişcarea unui punct către un alt punct. Dacă extindem această lege astrofizică la nivelul întregului Univers, care poate fi considerat o mulţime finită sau infinită de puncte, şi acestea aflându-se în mişcare unele faţă de altele permanent, atunci putem înţelege că însăşi această mişcare determină ceea ce înţelegem prin timp şi mai ales curgerea sa.

Cugetarea zeilor la care se referă prima lege belagină poate avea semnificaţia referitoare la realitatea că Universul este coordonat de către Zei, mai bine zis de către nişte Conştiinţe Cosmice care, în cugetarea lor – adică în gândirea lor ordonează

totul în acest Univers. Dar dincolo şi de timp, şi de aceste Conştiinţe Cosmice fără niciun dubiu Zamolxe ne spune că există Focul cel Viu şi Veşnic. Ce poate fi acest Foc? Învăţăturile asiatice, îndeosebi cele tibetane şi budiste, îi spun Focul Agny, Focul Divin care alimentează toate spiritele. Acest Foc Divin – Focul cel Viu şi Veşnic este chiar Fiinţa Supremă pe care o numim Creatorul.

Totul şi nimicul, ca noţiuni ce semnifică cele două reprezentări extreme ale Creatorului, le regăsim şi în esoterismul budist, sub aceeaşi formă, precum şi în hermetismul egiptean lăsat de către Hermes Trismegistul ca învăţătură pentru sacerdoţii egipteni. Atât Totul, cât şi Nimicul, provin din aceeaşi Sursă căci Totul, chiar dacă include Tot Ceea ce Este – acesta fiind un alt nume dat Creatorului, totuşi Nimicul nu trebuie interpretat ca fiind ceva care nu există, ci este Vidul despre care ştiinţa modernă comentează ca fiind acel procent de aproximativ 20% din ceea ce există în Univers şi care nu se vede – adică Materia Întunecată. Ce înseamnă că Totul şi nimicul sunt suflarea Creatorului, iar golul şi plinul sunt mâinile Sale, mişcarea şi nemişcarea - picioarele Sale? Suflare înseamnă în acceptul vechii ştiinţe iniţiatice chiar acea forţă care face ca toate lucrurile să fie puse în mişcare, iar în privinţa fiinţelor – face ca acestea să fie însufleţite. Dacă ne-am gândi într-un mod simplist la ce înseamnă suflare, să ne imaginăm cum noi suflăm într-un balon care se dilată, ori tragem aer şi suflăm epste lumânările aniversare din tort. Balonul se umflă, iar flăcările lumânărilor se

sting datorită unui curent de aer – acesta fiind energie nevăzută, care le întrerupe arderea din fitil. Totul reprezintă tot ceea ce există ca forme şi energii în Univers, de la particulele cuantice şi până la roiurile de galaxii, tot ceea ce există fiind animat şi pus în şişcare de acest suflu al Creatorului. Dar ce e de fapt acest suflu? Este o Forță Inteligentă care fiind prezentă în Creație, deci şi în om, asigură menținerea Vieții. Deci putem spune că Suflarea Vieții menține Totul şi că atât Totul, cât şi Nimicul, sunt antrenate de această Suflare a Vieții, ea putând fi înțeleasă ca un Curent Viu – ori mai bines pus, chair Creatorul aflat permanent în Mişcare peste tot.

Golul şi plinul pot fi interpretare şi ca Yin - golul, şi ca Yang – plinul. De exemplu în medicina chineză se cunoaşte faptul că omul dispune şi de organe interne goale – cum sunt plămânii şi stomacul, cât şi de organe pline cum sunt ficatul şi inima. Ce înseamnă că golul şi plnul sunt mâinile Creatorului, aşa cum ne spune preaînțeleptul Zamolxe? Mâinile sunt cele care îndeplinesc mereu o lucrare de modelare, nu-i aşa? Şi atunci ne dăm seama de exemplu că dacă mâncăm ceva, bolul alimentar se formează mai întâi în stomac, care este un organ de tip Yin, deci gol, după care trece în procesul digestive către ficat, care filtrează fiind un oragm Yang respective plin. Dar să extindem lucrurile şi mai mult, plasând golul şi plinul la nivel cosmic, şi putem vorbi despre găurile negre care absorb totul, precum şi despre găurile albe – descoperite de astrofizicieni în ultimele decenii, şi care expulzează din ele materii şi energii. Din

cercetările astronomilor s-a constatat că atât găurile nerge, cât şi cele albe, se comportă ca nişte factori de modelare în acele zone ale Universului unde ele există. De asemenea planetele fiind corpuri pline, deci Yang, se formează în raport cu interacțiunea lor, ca materie, cu spațiul cosmic în care ele există, acest spațiu cosmic fiind golul în care corpurile cereşti îşi duc existența învârtindu-se. Interacțiunea dintre corpul planetelor şi spațiul cosmic produce ceea ce numim atmosferă, deci lucrarea care se face.

Dintr-o asemenea perspectivă mişcarea şi nemişcarea – care sunt arătate ca fiind picioarele Creatorului – Focul cel Viu, sunt expuse aici ca doi factori complementari care acționând împreună produc fenomenele de apariție şi dispariție a tuturor formelor. Căci ceea ce mişcă acționează asupra a ceea ce nu mişcă. Un exemplu la îndemână este energia solară care mişcându-se prin spațiu ajung pe Pământ – ceea ce nu se mişcă (de pe orbita sa) dar se învârte ca şi corp de materie solidă, producând ceea ce am putea numi drept mersul sau evoluția Pământului.

Peste tot şi nicăieri fiind centrul Creatorului – adică acel mijloc al său, Centrul, el fiind Tot Ceea Ce Este, ne aduce aminte de versurile lui Eminescu:"…punctu acela în mişcare, mult mai slab ca boaba spumii, e stăpânul fără margini peste amrginile lumii…" Este evident faptul că Eminescu se referea nu numai la lumea pământeană, ci la Lumea Universului. Iar ştiința modernă a mai descoperit şi în privința asta un adevăr, şi anume că există o Inteligență Ordonatoare, care acționează

prin orice punct din acest Univers. Din acest punct de vedere Zamolxe ne spune că acest Creator este chiar Lumina, dar aici nu trebuie să interpretăm ca fiind doar lumina pe care o putem vedea cu ochii, ci şi Lumina ca Iubire, Coeziune, Cunoaştere, Realitate, Adevăr, Ceea Ce Există. Şi dacă Lumina este Chipul Creatorului, atunci de la Zamolxe vom înțelege că aceast chip nu înseamnă o față, aşa cum noi avem o față după care ne recunoaştem între noi, ci are un chip adică o înfățişare, mai bine spus o Realitate a Ceea Ce Este El. Tâlcuind înțelepciunea lăsată de Zamolxe în privința acestei fraze, că Lumina este chipul Creatorului, înțelegem de fapt că Lumina este Realitatea care înseamnă A Fi, altfel spus Viața este chipul sub care se prezintă peste tot în univers Creatorul.

2

2. Precum fulgerul aduce lumina şi din lumină tunetul şi focul ce se revarsă aşa este şi gândul omului, el trece în vorba omului şi apoi în fapta sa. Deci, ia aminte la asta, căci până la focul ce arde trebuie să fie o lumină şi un tunet. Lumina omului este gândul său şi aceasta este averea sa cea mai de preț. Lumina prinde putere prin cuvânt, iar voința omului aprinde focul prin care se făptuiesc toate cele ce sunt în jurul său.

Comentariu: procesul firesc al ciclului creator este reprezentat de succesiunea fulger-tunet-foc. Din acest punct de vedere vorbim despre acțiunea unei triade creatoare, care face ca în orice formă de viață existentă, inclusive cea umană, să se mainfeste acest Suflu Creator care pune totul în mişcare. Se spune că lumina este gândul omului şi acesta este averea sa cea mai de preț. Aşa şi este având în vedere că acest principiu l-a enunțat şi Iisus: "Gândul să vă fie totuna cu vorba, iar vorba totuna cu fapta". Dacă lumina prinde putere prin cuvânt, rezultă că, aşa cum spunea şi Iisus că e important să fim atenți la ce iese din gura noastră, tot ceea ce spunem poartă mai mult sau mai puțin o încărcătură de lumină. A vorbi drept şi cinstit în ziua de azi a devenit un lucru cam greu pentru oameni. Însă dacă cineva se străduieşte să rostească

doar cuvinte pozitive, şi să spună cuvinte drepte şi corecte, atunci ar putea observa cum înseşi aceste cuvinte ale sale prind viață şi ceea ce-şi doreşte omul respectiv se poate împlini. Ne referim aici la un proces de modulare a luminii şi energiei acesteia, prin intermediul cuvintelor pe care le rostim. Cum ar putea prinde lumina putere prin cuvânt, dacă nu vorbind sincer şi corect? Ne mai mirăm în ziua de azi că nu ni se împlinesc anumite dorințe, când noi spunem tot felul de cuvinte care nu mai sunt sincere şi corecte? Din acest motiv lumina din cuvintele noastre e diminuată, nu are suficientă putere să creeze ceva benefic. De aceea tot Iisus spunea, la fel ca Zamolxe dar ceva mai simplu: "Din cuvintele tale te vei osândi, din cuvintele tale te vei mântui". Perfect adevărat! Dacă am face un experiment simplu, să rostim două fraze bazate pe ceva nişte stări reale pe care le avem în interiorul nostrum, am observa imediat diferența. Şi aici o să mă refer la iubire. Cui nu i-ar place să fie iubit? Ar fi absurd omul care ar pretinde că nu i-ar place să fie iubit.

Atunci când iubim pe cineva şi îi spunem asta prin cele două simple cuvinte, acestea reflectă un adevăr şi energia acestui adevăr pătrunde pe deplin în persoana căreia ne adresăm, determinând un rezultat extraordinar. Dar dacă vom spune cuiva că e prost sau idiot, chiar dacă acel om nu este aşa dar noi din ranchiună i-o spunem, acel om nu va fi afectat de vorbele respective, deoarece el ştie că nu este nici prost, nici idiot, şi va înțelege că acele vorbe nu au nicio putere asupra lui atâta vreme cât nu reflectă în ele un adevăr. Deci trebuie să luăm

aminte la faptul că atunci când vorbim cinstit şi corect despre orice, cuvintele noastre sunt purtătoarele unei forțe immense care poate construe în calea noastră adevărate punți de success. Căci mai trebui să şi facem ceea ce spunem, dacă este vorba despre lucruri practice. Observați de exemplu o persoană care se află într-o situație neplăcută, dacă vă duceți la ea şi îi spuneți sincer câteva cuvinte sincere şi corecte, cu intenția de a o încuraja şi susține în problema sa, veți vedea cum îşi revine destul de repede. De ce? Pentru că pe moment energia luminoasă din cuvintele voastre pătrunde în structura sa energetică şi produce modificări benefice stării sale. Să înțelegem aşadar ce semnificație şi încărcătură profundă pot avea cuvintele noastre, aşa simple cum sunt, dacă poartă în ele sinceritatea şi corectitudinea. Strămoşii noştri se refereau la asta atunci când spuneau despre a vorbi cu dreptate.

3

3. Fii ca muntele cel semeț şi ridică a ta lumină mai presus de cele ce te înconjoară. Nu uita că aceiaşi paşi îi faci în vârful muntelui ca şi în josul său, acelaşi aer este sus ca şi jos, la fel creşte copacul în vârf de munte ca şi în josul său, la fel luminează soarele piscul cel semeț ca şi pământul cel neted.

Comentariu: în esoterism muntele este simbolul energiei Yang, creşterea sa ca structură arată tendința de cucerire a unui obiectiv. De aceea Zamolxe se referă la faptul că în orice lucru pe care vrem să-l realizăm, să fim precum muntele, constanți şi perseverent. Dar credeți că în calea muntelui nu se pun de-a curmezişul anumiți factori? Vântul, ploaia şi temperature reprezintă trei elemente care interacționează cu muntele în mod continuu, şi cu toate acestea muntele îşi vede de creşterea sa de la an la an. La fel şi noi trebuie să fim, precum muntele. În viața noastră există tot trei elemente care se învârt mereu în jurul nostru: problemele, responsabilitățile şi relațiile cu ceilalți oameni. Acestea trei zilnic există în viața noastră şi ne provoacă să ne descurcăm cât mai bine posibil. Aşa cum pe munte uneori e furtună, la fel şi în viața noastră pot apare certuri şi probleme înnegurate.

Muntele ştie că furtuna va trece şi soarele va apare iar, la fel şi noi trebuie să învățăm că "furtunile" din viața noastră sunt trecătoare, şi nu trebuie să le lăsăm să ne influențeze viața.

A ridica lumina mai presus de cele ce ne înconjoară înseamnă a ne ridica propria conştiință desupra problemelor pe care le avem, căci doar aşa vom putea vedea soluțiile de rezolvare. Faptul că acelaşi număr de paşi îl faci atât la urcatul muntelui, cât şi coborârea sa, vrea să spună că există un tâlc tainic în orice lucru cu care ne confruntăm zi de zi. Şi mai ales că există un început şi un sfârşit în privința oricărei probleme cu care ne întâlnim. Iar o interpretare suplimentară este aceasta: urcuşul face referire la greutățile pe care le avem, pe când coborâşul se referă la stările noastre bune, deci să luăm seama că pe cât avem situații neplăcute în viață, pe atât suntem recompensați de Creator cu situații bune, deci aici trebuie înțeleasă starea de echilibru necesară zilnic în viața noastră, indifferent despre ce este vorba. Căci acelaşi aer îl respirăm şi pe vârful muntelui, şi la câmpie, chiar dacă sus pe înălțimi e mai curat. Zamolxe se referă la capacitatea de a asimila problemele ce apar în viață. Şi mai ales la copacii care cresc la fel, fie că sunt în vârf de munte, fie că sunt la câmpie, procesul e acelaşi. Adică toate problemele sunt la fel, doar că îmbracă "haine" diferite în funcție de individ şi circumstanțe. Şi din acest motiv Zamolxe ne îndeamnă să fim înțelepți şi să înțelegem că există o aceeaşi unică măsură în toate lucrurile, ca şi în

toate problemele, şi dacă o vom înțelege, probleme deja se transformă în soluții.

4

4. Fii cumpătat ca pământul şi nu vei duce lipsă de nimic. Creanga prea plină de rod este mai repede frântă de vânt, sămânța prea adâncă nu răzbate şi prea multă apă îi stinge suflarea.

Comentariu: a fi cumpătat înseamnă de obicei a aplica dreapta măsură. Mai înseamnă în termenii noştri moderni a fi echilibrat. Dar a fi cumpătat nu înseamnă doar a fi echilibrat. Din acest punct de vedere cumpătarea reprezintă necesitatea de a aplica dreapta măsură, iar asta înseamnă, pentru a da doar câteva exemple simple, a mânca atât cât trebuie, a dormi atât cât trebuie, a vorbi atât cât trebuie, a tăcea atât cât cât trebuie, a munci atât cât trebuie etc. A fi cumpătat ca pământul mai înseamnă şi să fi precum pământul, căci acesta suportă şi acceptă să faci focul pe el, acceptă să fie îmbibat cu apa de la ploaie, acceptă arşița verii în egală măsură cum acceptă gerul iernii. De asemenea pământul acceptă pe el tot soiul de viețuitoare şi plante, care-şi trag o parte din energie chiar din pământ. Deci pământul se comportă la fel cu toate, la fel şi noi să ne purtăm la fel cu toți oamenii, fie că-s buni, fie că-s răi, să acceptăm şi să oferim, căci

aceasta este dreapta măsură, mecanismul primordial în Univers. Căci dacă pământul este cumpătat, acceptând vegetație pe el, aceasta îl va acoperi vara şi pământul nu va duce lipsă de răcoare sub soarele verii, de asemenea zăpada îl acoperă iarna şi îl fereşte de ger. La fel şi noi trebuie să ştim să acceptăm cu seninătate tot ceea ce vine în viața noastră, să dăm la fel pe cât primim, şi astfel nici noi, întocmai ca pământul, nu vom duce lipsă de nimic. O creangă prea plină de rod se poate rupe. Asta vrea să spună că dacă avem prea multe necazuri şi probleme, ori prea multe satisfacții şi bucurii, situația noastră zilnică se dă peste cap. Căci fie în bine, fie în rău, dacă doar una din cele două persistă ca stare, nu vom putea învăța ceva concret trăind doar într-una din cele două stări. La fel, dacă ne ambiționăm să fim înfipți într-o atitudine personală care supără pe cei din jur, întocmai ca un o sămânță pusă prea adânc în sol, riscăm să rămânem aşa şi viața noastră va fi lipsită de bucuriile şi frumusețile ei variate. Căci sămânța atitudinii noastre, dacă este prea adânc înfiptă în noi înşine, nu va mai ajunge apa, căldura şi lumina la ea, respectiv bucuria, mulțumirea de sine şi înțelegerea.

De asemenea, prea multă apă peste această sămânță îi pune existența în pericol riscând să nu mai germineze. Asta e valabil pentru oamenii care au cam totul de-a gata, şi din această cauză – prea multă apă adică au totul fără a fi făcut eforturile de a merita – o asemenea stare îi va duce în cele din urmă la o "înnecare" a lor în şuvoiul vieții. Asemenea

oameni sunt ca seințele putrede care nu maid au rod, altfel spus sunt oameni care-şi trăiesc viața fără a lăsa nimic în urma lor în soeictate, chiar dacă au huzurit.

5

5. Ia aminte la copacul cel falnic, cu cât este mai înalt, cu atât rădăcinile sale sunt mai adânci în pământ, căci din pământ îşi trage tăria, nu uita asta. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să cobori mai mult, căci măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii.

Comentariu: această a cincea lege ne spune foarte clar că este necesar să păstrăm un echilibru între ceea ce este lumesc şi ceea ce este spiritual, între minte şi suflet. Omul este asemenea copacului, iar un om care are rădăcinile sale înfipte bine în pământ, asta însemnând latura practică a vieții, are datoria față de el însuşi să aibă o aspirație spirituală pe măsură, întocmai cum este şi coroana falnică a copacului. Căci nu putem trăi pe Pământ doar cu lucrurile lumeşti, sufletul nostrum are nevoie şi de energiile spiritului care sunt blândețea, compasiunea, iubirea, iar acestea trebuie să meargă mână în mână cu energiile lumeşti, care sunt hărnicia, altruismul şi bunul simț în toate câte le facem. Cu cât un om este mai spiritual, cu atât el trebuie să fie bine ancorat cu picioarele pe pământ, pentru a-şi menține echilibrul necesar. Ce ar fi un copac cu rădăcini adânci dar cu o coroană rară? Sau un copac cu rădăcini mici şi o coroană bogată?

Primul s-ar usca cu timpul, iar cel de-al doilea ar fi smuls din rădăcină de vânturile care ar sufla peste el. La fel şi noi, oamenii, dacă avem o atitudine prea pământeană fără spiritualitate, riscăm să murim uscați precum un copac fără prea multe frunze, iarăşi dacă suntem prea spirituali – fără a face nimic lumesc, riscăm să ne pierdem busola într-o lume în care nu am înțelege de ce ni se întâmplă ce ni se întâmplă.

Un om cu adevărat echilibrat, aşa cum spuneam cu alte ocazii, trebuie să se îndeletnicească şi cu treburile lumeşti, dar să aibă grijă şi de latura spirituală a vieții sale, oferindu-şi de câteva ori pe săptămână timp pentru a medita la cele spirituale. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să cobori mai mult, asta fiind tâlcuită astfel: cu cât eşti mai spiritual, cu atât trebuie să dovedeşti că eşti mai practic în plan lumesc. Aşa cum spunea şi Iisus: "Dă-i cezarului ce-i al cezarului, şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu".

6

6. Puterea omului începe cu vorba nerostită, ea este asemeni seminței care încolțeşte, nici nu se vede când prinde suflare de viață. Lumina seminței este cea care o ridică, pământul este cel ce-i dă hrana, apa îi dă vigoarea, iar răbdarea o îmbracă cu tărie.

Comentariu: aici Zamolxe vrea să ne spună că adevărata putere a omului îşi are originea în vorba nerostită, care altfel spus este gândul. Asemenea unei semințe, gândul se naşte, încolțeşte şi se dezvoltă, dacă omul are ceva de împlinit. Asemenea seminței, nici omul nu observă când gândul său s-a născut şi a prins viață, devenind în câteva momente o adevărată structură de energie.

Dar gândul nu se naşte în cap, ci în inimă, şi atunci înțelegem că în inimă se nasc semințele – gândurile noastre care prind suflare de viață, adică se concretizează, prin suflarea de viață, respective prin dorința noastră şi respirație. Căci orice gând este însoțit de o dorință, şi astfel lumina acestei dorințe izvorâte din inimă prinde viață şi devine ceva real în viața noastră. Aşa cum lumina seminței – Focul Viu din ea, este cel care o ridică, iar pământul o hrăneşte cu substanțele sale, apa îi dă vigoarea şi răbdarea îi oferă tăria, la fel gândurile omului se

nasc din Focul Viu ce se află în inimă, fiind hrănite cu senzațiile simțite de inima fizică, emoțiile fiind acelea care însoțind gândurile le dă vigoarea de manifestare, în timp ce răbdarea ca şi virtute face ca gândurile însoțite de emoții să capete în timp putere d epătrundere pentru a deveni concrete sub forma scopului propus şi îndeplinit. Şi Iisus ne-a lăsat o asemenea axiomă spirituală atunci când a spus: "Gândul să-ți fie totuna cu vorba, iar vorba totuna cu fapta". Cu alte cuvinte, doar dacă ne vom strădui întotdeauna ca ceea ce gândim în inima şi mintea noastră, aceea să rostim, şi ceea ce rostim aceea să îndeplinim, şi în acest fel orice avem de realizat vom împlini cu succes. Căci sper că ați observat de-a lungul vieții voastre, că atunci când v-ați propus ceva, un obiectiv de atins, şi nu l-ați atins, înseamnă că ori gândul nu a concordat cu vorba, ori vorba cu fapta, şi de aceea rezultatul nu s-a materializat aşa cum v-ați dorit. Desigur că e greu să păstrezi triada aceasta, dar cu efort şi perseverență, se poate.

7

7. Priveşte râul şi ia aminte la învățătura sa. La început este doar un firicel de apă, dar creşte tot mai mare, căci vine de la ce este mai mare şi lucrurile aşa trebuiesc împlinite, prin firea lor. Asemenea este şi gândul cel bun şi drept rânduit, el îşi face loc printre pietre şi stânci, nu ține seama de nimic, îşi urmează drumul şi nimic nu-i stă în cale. Apa cu apă se adună, iar împreună puterea este şi mai mare.

Comentariu: referirea se face la originea gândului, când se naşte în inimă. Asemenea unui mic izvor ce țâşneşte din munte, şi care curgând la vale îşi măreşte volumul, unindu-se apoi cu alte izvoare ce curg şi sunt în vecinătate, tot astfel gândul drept al unui om se poate aduna cu alte gânduri drepte ale altora, şi pot deveni o adevărată forță care poate schimba ceea ce este neplăcut într-o societate. Această lege spune că izvoraşul vine din ceea ce este şi mai mare, respective de undeva din adâncuri unde există apă, la fel şi gândurile omului vin din Sursa din el, Sursa care este mai mare şi constituie rezervorul tuturor. Aşa se manifestă şi gândul bun şi drept rânduit, care capătă o mare forță printre "pietre şi stânci", adică printre obstacole de tot felul şi-şi atinge țelul. Şi asta pentru

că acest gând bun şi drept se aliază cu Forța Vie a Universului şi este de neoprit.

Apă cu apă se adună, adică gând bun cu gând bun şi în cele din urmă poate fi adunată o putere a lor atât de mare, încât nici nue ste nevoie de vreo revoluție sau altceva similar în lume pentru a schimba toate lucrurile în bine pentru toată lumea. Trebuie să învățăm să avem doar gânduri bune şi drepte, aşa cum aveau strămoşii noştri geto-dacii.

8

8. Ia seama de taina aceasta şi nu o uita, acel firicel de apă ştie unde va ajunge, căci una este cu pământul şi toate cele ce-i vin în cale nu îl pot opri până la sfârşit. Astfel să iei seama la gândul tău unde trebuie să ajungă şi vei vedea că nimic nu stă în calea sa. Să-ți fie gândul limpede până la sfârşit; multe se vor ivi în calea sa, căci firea lucrurilor din jur este mişcătoare asemeni apelor. Apă cu apă se întâlnesc, pământ cu pământ şi munte cu munte.

Comentariu: aici înțeleptul Zamolxe se referă la a avea gândurile constante, precum firicelul de apă ce-şi continuă cursul la vale şi care ştie unde va ajunge căci este una cu pământul peste care curge croindu-şi drumul în tăcere. Asemenea lui, şi gândul omului fiind constant şi unit cu Sursa din care se naşte, poate rămâne constant indifferent câte i se pun în cale, până la destinație. Aşa cum firea lucrurilor este mişcătoare, la fel şi atmosfera tuturor gândurilor din lume este mişcătoare, şi totuşi dacă îți păstrezi gândul constant, adică să gândeşti zilnic la acel țel, îl vei atinge, pentru că gândul tău va răzbate zi de zi prin atmosfera mentală a gândurilor, către destinația sa, împlinind țelul tău. Apă cu apă se întâlneşte, la fel pământ cu pământ şi munte cu

munte, asta însemnând că gândurile tale constante se pot uni cu altele care pot avea acelaşi țel, apa având semnificația sentimentelor şi emoțiilor ce le poți avea împreună cu alții care au acelaşi țel, pământul fiind latura ta practică pe care o poți folosi pentru atingerea acelui țel, iar muntele având aici semnificația statorniciei, adică să întâlneşti oameni la fel de statornici ca şi tine în atingerea a ceea ce ți-ai propus, pentru a reuşi să-ți îndeplineşti obiectivele.

9

9. Ia seama la gândul cel rău, fereşte-te de el ca de fulger, lasă-l să se ducă precum a venit, căci te-ndeamnă la lucruri nefireşti. Fereşte-te de vorbele deşarte şi de neadevăr; sunt ca pulberea câmpului ce-ți acoperă ochii, ca plasa păianjenului pentru mintea şi sufletul tău. Ele te îndeamnă la trufie, înşelăciune, hoție şi vărsare de sânge, iar roadele lor sunt ruşinea, neputința, sărăcia,boala, amărăciunea şi moartea.

Comentariu: ce este gândul cel rău? Indubitabil e opusul unui gând bun şi drept! Totuşi, trăind în această societate modernă, putem constata zilnic faptul că aproape peste tot şi zilnic suntem bântuiți de gânduri rele, adesea numite şi negative. Frica, invidia, gelozia, îngrijorarea şi lista poate continua cu multe asemenea, sunt gânduri rele care ne intoxică ființa şi starea sufletului. De aceea Zamolxe ne spune să luăm seama atunci când apar gândurile rele, căci ele sunt ca otrava care pătrunde în corp, acționează lent infiltrându-se în cotloanele minții, mai întâi, apoi în suflet şi în cele din urmă în corp, provocând disconfortul general. Este bine întotdeauna să lăsăm asemenea gânduri să plece la fel cum au apărut, ne sfătuieşte Zamolxe, pentru că dacă ați observat, atunci când suntem bântuiți de

vreun gând rău, acesta amplifică neplăcerea, dacă îi dăm atenție şi energie. De aici şi până la a ne forma o părere greşită despre ceva sau cineva, fără a cunoaşte întregul adevăr într-un astfel de caz, poate provoca mari drame între oameni. Pentru că un gând rău este precum o fantomă, ne bântuie şi dacă nu avem mintea mai aproape de Lumină, riscăm să ne lăsăm târâți de ceea ce ne spune acel gând rău, otrăvitor. El ne îndeamnă să acționăm şi să gândim greşit, producând tulburări atât nouă, cât şi altora.

Este logic astfel să ne ferim de orice gând rău, chiar dacă ne-a intrat în minte, pentru că altfel ajungem în situații foarte neplăcute. De asemenea de vorbele deşarte, adică goale, să ne ferim – minciunile, promisiunile false, ducerea cu vorba sau ispita prin vorbe ticluite, pentru că dacă le dăm crezare, riscăm să ne formăm o opinie greşită pe baza lor, şi ne putem trezi în situații în care îi acuzăm pe alții pe nedrept. În acest fel există riscul deteriorării bunelor relații între oameni, doar pentru că unii ne strecoară în ureche vorbe deşarte. Căci dacă am acorda crezare acestor vorbe goale, ne-am face o părere greşită despre cineva, şi acționând prin neadevăr asupra sa, vom fi puşi în situații ruşinoase, dramatice, ridicole sau chiar grave, ceea ce ne-ar putea afecta mintea şi sufletul suferind după aceea inutil vreme îndelungată. Căci vorbele deşarte duc la aroganță față de alții şi armonia între oameni se strică.

Zamolxe ne sfătuieşte astfel să ne păstrăm vigilența şi să nu luăm în seamă vorbele spuse de alții, ci mai degrabă să verificăm noi înşine dacă este

adevărat sau nu într-o situație sau alta. Uneori dacă crezare vorbelor deşarte suntem îndemnați să furăm sau să înşelăm, constatând după aceea cu uimire că am făcut ceva ce nu trebuia şi care a stricat bunele relații cu cineva. Crimele se încadrează şi ele la acest capitol,m ai ales cele din pasiune, care de cele mai multe ori sunt rodul incontestabil al vorbelor deşarte turnate de oameni răi în urechile altora nevinovați. Deci Zamolxe ne îndeamnă să respingem tot ceea ce nu ştim noi înşine direct, dacă nu am fost la fața locului.

10

10. Nu judeca oamenii după greutatea lor, după puterea lor, după averea lor, după frumusețea lor sau după râvna lor, căci şi unul şi altul a lăsat din ceva pentru a creşte în altceva. Cel bogat este sărac în linişte, cel tare este slab pentru altul şi cel slab are tăria lui ascunsă. Cum firea lucrurilor este mişcătoare, asemeni este şi omul. Ce dă valoare unei unelte, trebuința sau frumusețea? Duce un om mai mult decât boul? E mai bogat vreunul ca pământul? Doar cunoaşterea şi înțelepciunea îl ridică pe om peste dobitoace. Şi degeaba ai cunoaştere, dacă ea nu este lămurită de vreme.

Comentariu: Zamolxe ne îndeamnă să nun e luăm niciodată după aparențe, deoarece putem greşi fundamental. De obicei mintea noastră este cea care tinde să judece cum sunt oamenii, fără a avea măcar câteva informații despre acel om. Greutatea unui om înseamnă şi greutatea sa corporală, dar şi statutul său ca poziție socială, puterea înseamnă şi capacitatea omului de a suporta, dar şi influența sa în societate, frumusețea de asemenea se raportează şi la partea fizică, dar şi la cea sufletească, pe aceasta din urmă prea puțini prețuind-o într-o lume de azi a banului ridicat la rang de mic zeu. Iar alții sunt cunoscuți după râvna lor, adică după ambiție

în sensul negativ şi după perseverență, în sensul pozitiv. De ce bogatul e sărac în linişte, adică nu o are? Pentru că el, cu cât are mai mult, cu atât duce grija banilor şi acareturilor sale, ca nu cumva să i se risipească averea dintr-o anume cauză. La fel cel care este tare poate fi slab pentru un altul şi mai tare decât el, ca poziție sau importanță socială, iar cel slab are tăria lui pentru că tocmai prin faptul că e slab, adică nu are influență sau poziție socială, îl determină pe cel mai tare să se raporteze la el crezând că-l poate stăpâni pe acel om slab ca statut.

O unealtă, aşa cum ne spune Zamolxe, trebuie privită ca fiind importantă mai întâi prin trebuința sa, nu contează neapărat cum arată. De aceea Zamolxe îi compară pe oameni cu uneltele, mai înainte de a fi frumoşi, oamenii trebuie să fie de trebuință ca să fie lucrurile în armonie. Desigur că tocmai dintr-un asemenea motiv nu trebuie niciodată să judecăm şi să comparăm pe unii cu alții, mai ales că un om nu poate duce mai mult decât boul care trage la jug. Şi evident că nimeni nu poate fi mai bogat ca pământul, căci din pământ le avem pe toate câte le-am obținut!

Aşa cum Zamolxe spune, doar înțelepciunea îl diferențiază pe om de animale, înțelepciunea fiind cunoaşterea acumulată prin înțelegerea lucrurilor şi situațiilor prin care trecem mereu. Dar dacă ai cunoaştere, şi nu faci nimic cu ea pentru a fi de folos semnenilor, tot n-ai făcut nimic, căci a fi lămurită de vreme, înseamnă a fi pusă în practică şi folosită pentru binele tuturor. Ceea ce vrea să ne transmită Zamolxe prin această lege este ca să nu

judecăm niciodată după ceea ce vedem, ci mai trebuie să şi simțim ca să nu greşim în privința a ce percepem despre oameni.

11

11. Fierul înroşit a fost rece şi se va răci iarăşi; Vasul a fost pământ şi va fi iarăşi pământ; Pământul ce-a fost sterp acum este pământ roditor şi se va stârpi iarăşi peste vremi. Râvna omului face schimbătoare toate acestea. Dar râvna îi întoarce bucuria în tristețe şi liniştea în nelinişte. Fierul şi focul ajută omul, dar îl şi vatămă. Şi aceeaşi râvnă îl îndeamnă a merge pe cărări neştiute şi nebătute de ceilalți dinaintea lui. Tot râvna îl îndeamnă la strângere de averi, la mărirea puterii şi a se măsura cu alții. Fereşte-te de a te măsura cu altul, căci trufia de aici se naşte; ea te va coborâ mai jos de dobitoace şi te va despărți de fratele şi de vlăstarul tău.

Comentariu: fiecare lucru are un început al său. Fierul provine din pământ, căci există sub formă de mineral, şi prelucrat de mâna omului dibaci, se transformă în ceva folositor, fie pentru propriul folos, fie pentru a servi drept apărare, cum era în vremruile de demult când geto-dacii îşi apărau pământurile de năvălitori. Întocmai ca şi fierul, un vas de ceramică este fabircat din lutul scos din pământ, este amestecat cu apă, modelat şi la sfârşit i se dă o formă trebuincioasă. Şi după multă vreme, vasul acela se învecheşte, căci are un

ciclu la ca orice lucru din univers, şi în cele din urmă ori se sparge, ori se strică şi se transformă iar în pulberea pământului. Şi tot astfel solul care este sterp poate fi făcut să fie roditor, dar nu pentru vreme îndelungată, căci nut e poți juca cu natura să o păcăleşti.

De ce spune Zamolxe că râvna omului schimbă mersul anumitor lucruri? Pentru că omul care râvneşte, care vrea să schimbe firea lucrurilor, nu ştie ce face în intenția sa de a forța unele lucruri să se întâmple după cum vrea el. A râvni înseamnă a vrea ceva ce nu ți se cuvine, iar cel care face astfel strică ordinea firească în anumite lucruri, după cum vede, azi că omul a influențat atât de mult echilibrul ecologic încât avem parte de reacții violente din partea naturii. Dacă omul chibzuit foloseşte fierul şi focul pentru a-şi face viața mai uşoară, construind şi realizând lucruri utile, râvna omului nesăbuit face ca focul şi fierul să fie folosite greşit, şi în asemenea situații există crime – cuțit şi glonte (fier ce iese de țeava pistolului) - incendii, chiar focul negative din om care îi aprinde pasiunile rele îl determină la fapte nesăbuite: dorința de răbunare, agresivitatea, ura şi răutatea sunt determinate de focul negativ din om, pe când focul pozitiv îl ajută pe om să crească şi să evolueze frumos.

De aceea zice Zamolxe atât de înțelept să nu ne măsurăm cu asemenea oameni nesăbuiți, căci o astfel de atitudine ne împinge la a deveni aroganți, adică trufaşi, crezându-ne mai buni decât celălalt. Şi nici să ne întrecem cu alții în strângerea de averi, căci pe neobservate vom deveni ca cei care cu

răutate şi râvnă au strâns averi necuvenite. De aceea atunci când cineva cade în aptima lucrurilor lumeşti şi a iubirii de averi şi mărire, începe să-I vadă strâmb pe semenii săi, chiar dacă aceştia sunt cei din families au prieteni apropiați, are impresia că vreunul dintre ei va vrea ori să-I ia locul, ori averea, şi atunci se îndepărtează de ei mergând pe cărarea pierzaniei.

12

12. Neînțeleptul este mânat de râvnă, dar înțeleptul încalcă râvna. Neînțeleptul suferă când râvna îl duce la pierdere şi la cădere, dar înțeleptul întotdeauna găseşte câştigul în pierdere şi înălțarea în cădere.

Comentariu: omul neînțelept nu are cunoaştere, şi ca urmare râvneşte întotdeauna la ce are altul sau la a avea mai mult decât îi trebuie. Putem să-i spunem om nesăbuit, căci cu cât are mai mult, cu atât ar vrea să aibă şi mai mult. Cei care sunt astfel nu ştiu ce consecințe are râvna lor, dar omul ştiutor, care caută şi cercetează firea şi originea lucrurilor, încalcă râvna, adică trece de necunoaştere, de ignoranță, şi ştie ce trebuie să facă şi ce nu trebuie să facă. Şi astfel se fereşte de situațiile care-i pot aduce pierdere de orice fel. Pe când ignorantul, cel nesăbuit care râvneşte, când vede că pierde sau nu obține ce vrea, suferă pentru că dorința lui, de altfel neîndreptățită, nu i s-a împlinit, iar acest lucru îi produce agitație în minte, determinând o întreagă avalanşă de gânduri pătimaşe.

În schimb omul înțelept, care cunoaşte, atunci când se întâmplă să piardă datorită unor

conjuncture mai nefavorabile, nu se agită pentru că ştie că acel lucru care i se cuvenea, chiar dacă altcineva s-a băgat şi a stricat treaba sau nu a putut să-l aibă din alte cauze rele, oricum îi va fid at mai târziu pentru că este prevăzut înd estinul său să-l aibă. Însă nechibzuitul care râvneşte la ce nu-i este dat în destinul său, niciodată nu va avea parte de lucruri pe care le-ar vrea, şi de aceea suferă. Şi chiar când reuşeşte, prin cine ştie ce împrejurare, să obțină ce nu i se cuvine, până la urmă într-un fel sau altul va pierde acel lucru dobândit pe nedrept. De aceea neînțeleptul cade când obține ceva, iar înțeleptul se ridică atunci când pierde ceva. Zamolxe ne sfătuieşte să stăm departe de tot ceea ce înseamnă a râvni ce nu ni se cuvine, pentru a duce un trai frumos şi liniştit.

13

13. Trufia răceşte iubirea inimii şi o face în duşmănie şi nu există dobitoc mai josnic decât omul care nu mai are iubire în inima sa. Căci iubirea este cea dintâi putere şi chipul ei este lumina. Ia seama ca nu cumva gândul tău să se împresoare cu trufia, căci mai jos de dobitoace vei ajunge.

Comentariu: trufia aroganță şi dispreț înseamnă, şi duce la răcirea relațiilor între oameni. Iubirea este acel foc viu lăuntric care ne animă ființa, iar omul care-şi pierde acest foc viu pe parcursul vremii, devine tot mai rece în atitudinea sa. Îşi pierde iubirea, îşi pierde acea căldură sufletească umană specifică ființei umane. De unde şi expresia din popor “om fără suflet”. Zamolxe ne spune că trufia îl face pe om să devină duşmănos, pentru că în sinea sa un asemenea om începe să se creadă fie mai bun ca alții, fie mai deştept, fie mai sus decât ei, şi o astfel de atitudine îl duce pe cărarea solitudinii, căci nu se va mai însoți cu alți semeni. Omul trufaş este omul care stă singur, căruia nu-i place tovărăşia semenilor. Şi astfel devine mai decăzut ca animalele, căci până şi ele trăiesc în grupuri. Iubirea este cea dintâi forță în univers, şi precum Zamolxe spune, chipul iubirii este Lumina.

De aceea putem vedea că dintr-un om iubitor parcă iese ceva luminos întotdeauna şi suntem atraşi de el fără să ştim exact de ce, dar simțim ceva inexplicabil de frumos. Înțeleptul Zamolxe prin sfatul său ne atenționează să ne păzim gândurile, ca nu cumva aroganța, disprețul, orgoliul sau pofta de mărire să intre în mintea noastră ca o otravă fină şi persuasivă, intoxicându-ne astfel spre a deveni trufaşi sau fățarnici. Aşa cum spuneam omul trufaş sau care devine arogant cu timpul, ajunge să se comporte mai rău decât animalele, căci doar gândurile rele îi sunt hrană pentru mintea sa încărcată de tot felul de concepții urâte şi distorsionate. Fățărnicia îl face să nu asculte de sfaturile bune care i se dau, crezându-se superior altora din multe puncte de vedere. Din acest motiv şi mai ales că trăim într-o lume inundată la propriu de miliarde de minți, să ne păzim mintea de asemenea influențe rele şi să trăim în inima proprie, acolo unde iubirea ne asigură protecția necesară împotriva unor asemenea lucruri nedorite.

14

14. Gândul bun şi vorba înțeleaptă îți pot potoli necazul, îți pot răcori inima, dar nu te vindecă, pentru că omul suferă după cum trufia a crescut în el, căci suferința este umbra trufiei.

Comentariu: aici Zamolxe ne spune că putem ajunge uneori în situații nedorite şi neplăcute, din cauza altora. Uneori nu avem parte de ceea ce trebuie pentru că, de exemplu, se interpun alte persoane cu intenții rele şi strică lucrurile. Astfel putem suferi, dacă nu ştim să fim liniştiți în interior. Neliniştea cauzată de alții duce la suferință, pentru că ne întrebăm de ce ni s-a întâmplat acea situație neplăcută. Şi dacă nu găsim un răspuns, ori dacă altcineva nu ne ajută să înțelegem de ce ni s-a întâmplat ce ni s-a întâmplat, riscăm să devenim aroganți, adică trufaşi, pentru că vom avea impresia la un moment dat că Dumnezeu ne-ar fi pedepsit pe nedrept. Tocmai de aceea este bine să avem mai mereu pe lângă noi semeni care să ne ajute, prieteni sau cunoştiințe, oameni buni deci, a căror vorbe înțelepte şi atitudine să ne fie ca un pansament pentru sufletul nostru. Însă nun e vindecă, aşa cum spune Zamolxe, pentru că odată răul făcut, rămâne ca o cicatrice în suflet. Şi dacă nu avem pe cineva lângă noi ca sprijin, ne-ar chinui gândurile că ni s-a

făcut o nedreptate că nu am avut parte de ceea ce trebuia să avem, chiar fără a râvni. Şi astfel în interiorul nostru am suferi din acest motiv, starea persistând şi alimentând o idée greşită şi preconceputǎ că Dumnezeu nu a fost corect cu noi.

Pe de altă parte, dacă omul în viața sa are parte de situații în care alții îi strică rostul lucrurilor, va suferi, şi din omul bun care era, dacă nu cunoaşte legile spirituale, treptat se transformă într-un om fricos, care-şi apără ceea ce este al lui. Frica îl va face să devină fie agresiv, fie orgolios, fie arogant, pentru a părea tare în fața altora, deşi el nu face altceva decât să-şi apere ceea ce este al său. Dar făcând astfel, cade pe partea negativă. De aceea este bine întotdeauna să avem pe cineva lângă noi, pe drumul vieții, care să ne fie spirijin şi cu vorba înțeleaptă sau bună, şi cu gândul bun.

15

15. Nu îți lega sufletul de nimic lumesc, de lucruri, de dobitoace, de argint sau aur, căci ele aşa cum vin, aşa pleacă. După orice zi vine şi noaptea şi după iarnă vine primăvara, căci aşa este rânduit şi aşa este firea lucrurilor. Toate cele ce se văd, se nasc, cresc şi apoi se întorc de unde au plecat. Doar firea lucrurilor rămâne pururi, iar aceasta are nenumărate şi nesfârşite ramuri şi, asemenea izvoarelor minții şi sufletului tău, ele nu se arată la vedere. Căci o suflare şi un foc fac să crească toate cele ce cresc ierburi, copaci, dobitoace şi oameni – şi din aceeaşi vatră vin şi către aceeaşi vatră se întorc şi vatra aceasta este pururea.

Comentariu: aici ne este prezentată idea centrală a Sursei din care toate lucrurile provin. Zamolxe ne sfătuieşte să nu le legăm sufletul de nimic din ceea ce este lumesc, dar el nu spune să nu ne folosim de ele. Doar să nu ne legăm de ele. Prin gânduri, dorințe şi senzații. Mulți oameni în lumea asta sunt ataşați de animalele lor de casă, cum sunt țăranii noştri de la țară, alții sunt pătimaşi după aur şi argint şi pietre prețioase, alții după tot feluri de bunuri materiale. Toate câte vin, precum Zamolxe spune, vin din Sursa Unică şi la ea se vor întoarce cândva. Şi după ce omul adună o

viață întreagă, după cum bine ştim, când pleacă în alte spații dimensionale nu poate lua cu el nimic material. Dar dacă s-a legat de lucrurile pe care le-a adunat o viață întreagă, va pleca în spațiile dimensionale cu aceste ataşamente, acestea fiind în realitate stringuri-corzi de energii care ies din aura omului şi se leagă de toate lucrurile ce-i aparțin.

Zamolxe spune că doar firea lucrurilor rămâne neschimbată, prin asta el referindu-se la principiile din care se nasc toate lucrurile. Iar aceste principii sau legi au ramuri, prin asta noi înțelegem că e vorba de efectele acestor principii sau legi, aşa cum ele acționează nevăzute, la fel cum mintea şi sufletul se manifestă deşi nu pot fi văzute cu ochiul. Suflarea şi focul ce provin din Sursă animă şi fac să crească tot ceea ce există pe Pământ cel puțin, iar vatra de care Zamolxe pomeneşte este Creatorul-Dumnezeu care este etern. Aşa înțelegem că toate câte există ne sunt date spre folosință, dar fără să ne legăm de ele, rămânând doar iubirea singura legătură care să ne străbată pe toți, deoarece Iubirea provine direct din focul care întreține toate lucrurile.

16

16. Precum copacul cel falnic creşte lângă cel mic, fără a-i face rău, aşa să fiți între voi, cel mare să nu lovească pe cel mic şi nici să-i amărască sufletul, căci va avea datorie mare de dat, la fel ca şi hoțul. Aruncă un lemn pe râu şi mai multe vor veni din susul său către tine. Adu-i mulțumire semenului tău, adu-i lumina pe chip şi în suflet, iar toate acestea le vei găsi mai târziu, înflorite în inima ta.

Comentariu: modelul Yin-Yang este redat aici de către Zamolxe de o manieră foarte simplă. Un copac tânăr poate creşte alături de unul deja matur, la umbra acestuia, primind umbră şi siguranță. La fel trebuie să fie întotdeauna şi între oameni. Căci nu toți oamenii au pornit în acelaşi timp pe calea evoluției. Unii sunt mai evoluați – copacii cei falnici, alții mai puțin evoluați dar dornici să crească – copacii cei mici. Tot aşa omul evoluat îl poate ajuta pe cel mai puțin evoluat, iar un exemplu mai elocvent este relația Maestru-Discipol. Acesta din urmă creşte în umbra Maestrului său, învățând tot ceea ce trebuie să ştie. Zamolxe îndeamnă ca nimeni din cei care sunt mari ca nivel şi cunoaştere, să nu lovească vreodată pe vreunul mai mic decât în el în evoluție şi cunoaştere, şi nici să procedeze vreodată să-l necăjească pe acela care e mai mic. Pentru că

orice faptă are consecința ei, şi nimeni în univers nu se poate sustrage legii cauzei şi efectului. Sau mai pe româneşte strămoşeşte, cu ce dai, cu aceea primeşti. Astfel că nici cei mai mari dintre cei mari, dacă ar greşi în atitudine sau comportament față de cineva mai mic, nu este scutit, dar desigur, va suporta consecințele conform nivelului său. Şi cunoaştem vorba aceea – "cu cât eşti mai sus" cu atât pedeapsa e mai mare". Asta vrea să spună Zamolxe cu a arunca un lemn pe râu şi multe altele vor veni din susul său. Adică fapta şi urmările ei.

Este de aceea mult mai bine să ne străduim să facem bine atât cât putem, cât de puțin ar fi şi tot e ceva, pentru că în acest fel semenul nostrum va fi mulțumit şi se va bucura că a primit ajutorul cuvenit. Va zâmbi din nou şi i se va reîntoarce lumina pe chip, iar astfel de lucruri nu vor rămâne fără ecou peste vreme, căci se vor întoarce în tine. Nimic nu rămâne nerăsplătit, nici în bine, nici în rău. Căci aşa cum tu vrei să ți se facă bine de către alții, dacă e posibil, la fel străduieşte-te şi tu omule, atât cât poți, din priceperea ta, să faci bine altora atunci când ți se cere.

17

17. Nu lua cu siluire şi nici cu vorbe amăgitoare ceea ce nu este al tău, căci cel ce priveşte prin ochii tăi este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Ia seama la taina aceasta.

Comentariu: Zamolxe ne explică aici ceva măreț. Cel care priveşte prin ochii tăi este acelaşi cu cel care priveşte prin ochii celuilalt, şi din asta noi înțelegem că este Creatorul aflat în fiecare ființă pe care o animă şi o însufleţeşte. De ce nu trebuie să luăm ce este al altuia şi nici să ne amăgim semenii cu vorbe mincinoase pentru a le lua ceva ce am dori să avem, deşi nu ni s-ar cuveni? Pentru că făcând astfel, cel care priveşte prin ochii noştri către lucrurile celuilalt, pe care am vrea să le avem deşi nu ni se cuvin, se vede pe el însuşi în situația de a fi deposedat de nişte lucruri. Vorbim despre Creatorul aflat în fiecare dintre noi, şi care desigur El însuşi e imparțial, deşi ne animă pe fiecare. Este mintea noastră care vrea să aibă de la altul ce nu i se cuvine, iar Creatorul din noi vede asta, şi dacă un om ia cu de-a sila ce este al altuia, acestui om ceratorul din el îi va pregăti o situație asemănătoare, când într-o zi şi aces tom, la rândul său, se va trezi că altul îi ia cu de-a sila ceea ce are.

Cu alte cuvinte, Zamolxe aici ne atenționează să luăm mare aminte la taina aceasta, căci chiar dacă noi facem ce vrem, că aşa vrem noi pentru că avem Liberul Arbitru, şi mintea ne îndeamnă uneori la lucruri necinstite, Creatorul din noi ne dă exact după cum facem altora. Şi ca urmare, de multe ori ne mirăm de ce ni se întâmplă nişte lucruri, apparent noi fiind nevinovați. În altă ordine de idei, cum faci, aşa îți va face şi Creatorul, căci dacă iei cu de-a sila de la alt om, cu japca sau îl furi, iei sau furi de fapt de la Creator care este atât în tine, cât şi în toți ceilalți. Nu e de mirare că aceasta este o taină pe care oamenii de abia acum reuşesc să o înțeleagă în mecanismul ei de funcționare. Iisus spunea tot în acest sens: “Precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți şi voi lor asemenea”. Şi dacă tot mai mulți oameni ar înțelege cât de uşor este să faci asta, în sensul bun al cuvântului bineînțeles, omenirea ar scăpa de toate relele care există încă la ora actuală.

18

18. Nu grăbi nici o lucrare căci trasul de ramuri loveşte înapoi. Fructul copt este uşor de luat, cel necopt este greu de luat şi gustul e neplăcut. Nu te grăbi deci să aduni ce este înainte de vreme, căci îți va amărî sufletul. Cum creşte cadrul, aşa creşte şi stinghia şi cum creşte roata aşa creşte şi ispita.

Comentariu: această lege ne spune foarte clar că niciodată nu trebuie să ne grăbim să culegem roadele eforturilor noastre înainte de a ne termina treaba, indifferent despre ce este vorba. Zamolxe spuen clar că dacă tragem de o ramură, ea ne loveşte înapoi, şi tâlcul e şi mai profund, căci ne vorbeşte despre încercarea noastră, a oamenilor, de a determina ca lucrurile, în general, să fie aşa cum am vrea noi, nu cum ar trebui ele să fie. Aţi observat că dacă aţi încercat să daţi la o parte creanga unui copac sau a unui arbust, aceasta revine în poziția sa, pentru că aşa a crescut ea. Tot aşa o situaţie se naşte, creşte şi se derulează întocmai cum o determinăm noi de la bun început. A încerca să o facem pe parcurs în alt mod decât ne-am propus, nu face decât să se întoarcă împotriva noastră, ca şi creanga, şi să ne lovească. Foarte mulți oameni procedează astfel, din nevoia de a aduce corecturi acelor chestiuni pe care ei le pun în mişcare, iar

acestea reacționează atunci când persoana face corecțiile din mers. Şi apoi se trezeşte că situația îl loveşte, iar omul se înrteabă mirat de ce i se întâmplă ceea ce i se întâmplă, când el planificase întreaga chestiune după propria mentalitate.

De aceea, atunci când vrem să rezolvăm ceva, este necesar să vizualizăm mai întâi de la început până la sfârşit cum vom acționa, pentru a nu greşi pe parcurs. Tocmai din acest motiv, dacă ne vom respecta propriile principii, fructul eforturilor noastre va fi uşor de cules, dar dacă aducem mereu corecturi la ceea ce facem, fructele faptelor noastre nu se vor coace, ori se vor coace greu sau cu mare întârziere. Asta nu face decât să aducă tulburare minții şi sufletului acelui om care vrea rezultate înainte de a face tot ceea ce este necesar pentru a culege roadele în mod corect. Din perspectiva spirituală, această lege se referă limpede la toți aceia care vor să sară etapele în evoluția lor spirituală, sperând că dacă sar 2-3 trepte vor ajunge să dobândească ceva puteri spirituale. Alții sar unele etape tocmai pentru că le ignoră, şi mai devreme sau mai târziu, pentru că le-au sărit, situația întocmai ca o creangă, se întoarce şi-i loveşte din plin. Iar asemenea situații duc inevitabil la tristețe, amărăciune sau neputință, pentru că asemenea oameni îşi dau seama că au omis ceva important, dar din cauza timpului, e posibil să nu mai poată recupera, căci greu este să te întorci înapoi la etapele sărite, şi să reiei din acel punct, repetând drumul.

Dar ce vrea să spună Zamolxe cu creşterea roții? O roată nu creşte, dar de bună seamă el la trecerea timpului se referă, căci o roată care creşte, este una care creşte la sensul figurat, se învârte într-una deter- minând ceea ce numim timp. Şi cu cât ea se învârte, cu atât ispita lucrurilor necoapte se abate asupra celor care vor să culeagă fructele muncii lor înainte de vreme. Şi aşa cad mulți dintre cei aflați pe cărarea spirituală.

19

19. Rămâi mereu în răcoarea sufletului tău, dar dacă mânia se aprinde în tine, ia seama ca nu cumva să treacă de vorba ta. Mânia vine din teamă şi nu a locuit dintru început în inima ta; Dacă nu creşte prin trufie, ea se întoarce de unde a plecat. Trufia închide poarta înțelepciunii, iar cel trufaş se pune singur lângă dobitoace. Înțelepciunea este mai prețuită decât toate cele ce se văd cu ochii, ea este aurul minții şi sufletului tău şi este rodul cunoaşterii udată de vreme.

Comentariu: ar trebui să ne întrebăm deseori, de-a lungul vieții noastre, ce este înțelepciunea? Ea nu este doar o acumulare de cunoştiințe pe care le putem dobândi pe parcursul timpului, nu este doar o experiență care adună tot felul de constatări pe care le facem de-a lungul anilor. Spre deosebire de ignoranță, înțelepciunea reprezintă acea pricepere de face lucrurile, orice fel de lucru, respectând principiile vieții. Răcoarea sufletului la care se referă Zamolxe este liniştea atât de magnifică a propriului suflet, liniştea interioară – stare în care putem percepe foarte multe aspecte ale vieții noastre, nebănuite. Căci noi suntem obişnuiți să trăim în mijlocul unui ocean de zgomote, care mai de care mai pestriță. A rămâne mereu în răcoarea propriului

suflet înseamnă să fi centrat în propria stare de calm, de linişte mentală şi sufletească, de a nu te lăsa tulburat de lucrurile lumeşti, atât de stresante deseori. Mânia, atunci când apare, ea tot în noi îşi face simțită prezența, şi dacă nu suntem atenți la ea, riscăm să ne strice liniştea interioară şi calmul minții. Acestea două se însoțesc de minune cu răbdarea – virtute greu de cucerit. Zamolxe ne avertizează că în cazul în care mânia apare în noi, datorită cine ştie cărei împrejurări care ne forțează, să nu treacă de vorba noastră. Adică să nu ajungem în situația de a spune vorbe pe care ulterior să le regretăm. Chiar dacă am avea dreptate, dacă suntem lezați pe nedrept în orice fel, în orice privință, este bine să ne păzim vorbele, căci dacă nu reuşim asta, trufia adică orgoliul şi îngâmfarea ne pot pune în situația neplăcută de a rosti cuvinte care nu ne sunt în caracter. În acest fel prin vorbe de acest fel, aşa cum am comentat mai înainte la o altă lege, vorbele noastre fiind energii riscăm să țesem în jurul nostru, într-o stare de mânie, o adevărată plasă otrăvitoare de energii rele sau urâte, de care am scăpa cu greu.

Zamolxe spune că mânia vine din teamă şi că nu-şi are sălaşul în inima omului. Un om care trece printr-o situație dificilă, din cauza altuia, şi care poate pierde ceva ce-i aparține, se poate teme că nu-şi va recupera cele pierdute. Dintr-o asemenea cauză apare mânia, adică furia că a pierdut ceva ce-i aparține. Dacă omul respective e atent la starea sa, aşa cum spune Zamolxe, atunci vorbele sale nu vor ieşi pe gură, iar mânia se întoarce în locul de unde a

venit, pentru simplul motiv că îşi poate da seama de consecinţele mâniei sale, de inutilul orgoliu şi astfel îşi linişteşte fiinţa, sufletul şi mintea. Căci un asemenea om ştie că dacă pierde ceva din cauza altuia, va primi de la Creator, de la Univers, deoarece Universul înseamnă Echilibru Permanent.

Zamolxe mai spune că trufia închide poarta înţelepciunii, omul cu o asemenea atitudine fiind asemuit cu animalele. Şi chiar aşa este, pentru că importanţa de sine, orgoliul şi aroganţa, ori pur şi simplu a te crede mereu mai bun decât toată lumea, tot timpul, îl face pe om să ignore principiile vieţii, principiile spirituale. Altfel spus îl face să nu ţină seama că totuşi există o ordine determinată de Legile Divine, ordine care oricum acţionează chiar şi asupra celui care le ignoră. De aceea cunoscând aceste principii sau legi spirituale, putem să ne punem mereu în acord şi rezonanţă cu Universul şi cu Viaţa, devenind una cu ele. Aşa putem înţelege de ce înţelepciunea este aurul minţii şi sufletului, fiind udată de vreme, adică de parcurgerea tuturor situaţiilor din viaţă pe care le experimentăm cu răbdare şi calm interior.

20

20. Nu-ți amărî sufletul când simți durerea şi neputința, ci mai degrabă caută să te foloseşti de ele pentru îndreptare, căci în rod ai şi sămânța. Nu se poate ca o sămânță bună să dea rod rău. Lăcomia întotdeauna duce la pierdere, furtul întotdeauna duce la boală, gândurile sterpe întotdeauna duc spre rătăcire, mânia întotdeauna loveşte înapoi, răutatea şi neadevărul întotdeauna aduc neputința, trufia întotdeauna aduce suferința.

Comentariu: aici trebuie să înțelegem că este necesar să veghem asupra stărilor sufletului propriu, mai ales în situațiile când datorită unor împrejurări provocate de alții, ori chiar de viațaa însăşi, putem trece prin momente foarte neplăcute, uneori dureroase, când avem inpresia că nu putem face nimic pentru a îndrepta asemenea situații care ne tulbură viața. Zamolxe ne sfătuieşte să folosim chiar aceste stări, pentru a le înțelege şi astfel a le folosi în ideea de a scoate ceea ce e bun din ele, folosindu-le apoi ca experiență trăită şi astfel să ne oferim noi nouă înşine posibilitatea de a aduna înțelepciune cu privire la modul în care tratăm lucrurile ce ni se întâmplă în viață. Zamolxe spune foarte clar că în rod avem şi sămânța, adică în problema respectivă există şi soluția, trebuie doar să avem răbdare să găsim această sămânță şi să o

folosim pentru binele personal şi al celorlalți, după caz. Dacă am vrea să scăpăm repede de ceea ce este neplăcut, aşa cum ne avertizează această lege, riscăm să devenim oarecum lacomi, adică asta înseamnă să vrem repede şi simplu, sărind etapa necesară înțelegerii cu adevărat a situației. În acest fel pierdem şi înțelepciune, şi experiență necesară, şi ar fi cum s-ar spune că ne furăm singuri căciula, în încercarea de a termina repede cu problema respectivă. Cu alte cuvinte dacă ne furăm singuri căciula, pierdem şi aşa apar gândurile de frustrare, care duc la dereglări clare ale sănătății în timp.

Dar ce este gândul sterp? Sterp înseamnă neproductiv, neroditor, şi aici gândurile neroditoare se referă la starea de neputință a omului, provenită din ignoranță sau orgoliu, ori fățărnicie. Asemenea gânduri sterpe determină în viața omului respectiv confuzii, deoarece el nu va ştii ce să aleagă correct în existența sa, şi rătăceşte continuu. Dacă ar trăi permanent într-o astfel de stare, omul acela s-ar mânia pe viață cum se spune în popor, dar mania fiind o stare proprie, odată ce iese din aura sa se va întoarce indubitabil la el, lovindu-l cu aceeaşi forță cu care el a lansat gândurile de mânie în afara sa. Astfel un asemenea om se va afla mereu într-o stare de neadevăr şi de neputiță în a rezolva problemele propriei vieți. Şi pentru că aşa a ales să se manifeste el de-a lungul vieții, asta i se întâmplkă din trufie, adică din orgoliu, aroganță, fățărnicie, crezându-se suficient de bun când de fapt e orb față de realitatea în care trăieşte. Şi când se trezeşte din această stare confuză, pentru că nimic din ce e urât sau

distorsionat nu durează la nesfârțit, îşi dă seama de adevăratele greşeli făcute şi pentru asta nu este decât o consecință: suferă pentru că-şi dă seama că a greşit. Dar aşa cum se întâmplă în viață, deseori e prea târziu când îşi dă seama...

21

21. Mergi la izvor când sufletul ți-e aprins, scormoneşte în apa limpede şi aşteaptă până ce devine iarăşi curată. Aşa se va duce şi aprinderea sufletului tău, precum tulburarea aceea.

Comentariu: a merge la izvor înseamnă, aşa cum se referă Zamolxe, a merge către centrul ființei tale, acolo unde este izvorul care-ți întreține viața. Acest izvor este chiar spiritul sau flacăra divină din interiorul sufletului, ştiut fiind că spiritul se află plasat în interiorul corpului sufletesc, unde luminează precum o făclie vie. Zamolxe spune să facem astfel, dacă sufletul ne este aprins de vreo situație sau problemă a vieții de zi cu zi, mai ales dacă aceasta este grravă sau deosebită, şi să scormonim, adică să căutăm în apa limpede, adică în ceea ce este acolo în sufletul nostru, în centrul său. Şi să aşteptăm până apa devine curată iar, adică până când lumina şi energia făcliei vii a spiritului le putem percepe din nou cu claritate în ființa noastră. Căci acolo se află răspunsurile permanent la orice problemă cu care ne confruntăm zi de zi. La fel cum se dă la o parte perdeaua stărilor noastre sufleteşti, dacă apelăm la spiritul nostrum când traversăm stări diverse ca încărcătură

sentimentală sau emoțională, la fel şi tulburarea dispare, precum Zamolce ne spune atât de simplu.

Din practica îndelungată pe care am avut-o, cel puțin de-a lungul ultimelor două decenii, am fost deseori în situații provocate de alții, neplăcute şi chiar discordante, care m-au solicitat ca pe oricare ființă trăitoare în trup. Desigur că de fiecare dată am procedat la a merge la izvor, cum spune Zamolxe, adică m-am centrat în spirit, cum făcea şi Iisus, aceasta fiind singura şi cea mai eficientă cale de a te păstra exact aşa cum eşti în fața problemelor.

22

22. Ia bine seama la taina seminței. Asemeni ei este gândul tău, şi cum sămânța nu se poate fără coajă aşa este şi gândul cel rodnic al omului. Coaja gândului rodnic este voința, iar fără voință, gândul se usucă şi nu foloseşte la nimic. Dar puterea este în răbdarea seminței, iar voința şi răbdarea fac mlădița firavă să răzbată pământul tare.

Comentariu: oare de ce aici Zamolxe ne îndeamnă să luăm bine seama la taina seminței? Ați văzut că în natură există copaci falnici, cum sunt arborii sequoia din America de Nord de exemplu, care ating înălțimi de aproape 180 de metri, adevărați giganți. Şi când te gândeşti că acel sequoia a apărut dintr-o sămânță cât bobul de mazăre! Aşa este cu orice sămânță a oricărei forme de viață. Căci sămânța poartă în ea, aşa mititică cum este, o forță de neoprit, pentru că însuşi Creatorul i-a dăruit această forță incomensurabilă! La fel stă treaba şi cu gândurile omului, pe care pe bună dreptate le putem asemui cu nişte semințe de energie.

O sămânță nu poate exista fără coaja ei, care o protejează. Tot aşa gândurile omului sunt "învelite" de ceea ce numim voință, fără de care orice gând rodnic nu ajunge să se împlinească. Aici voința poate fi văzută şi înțeleasă sub forma perseverenței, căci fără perseverență în ceea ce ne propunem,

putem avea 1001 de idei şi de gânduri grozave, tot degeaba, nu se vor împlini. Iar perseverența poate fi înțeleasă ca fiind acea capacitate a omului de a duce la bun sfârşit ceea ce şi-a propus. Mulți oameni se lasă târâți de către problemele personale, ori de factori exteriori, atunci când îşi propun să realizeze ceva important pentru ei sau pentru semenii lor. Dar de cele mai multe ori nu reuşesc să finalizeze, şi asta se întâmplă datorită faptului că nu sunt perseverenți să-şi urmeze gândul sau idea despre ce vor să realizeze.

Astfel răbdarea seminței – care e puterea ei - constă în a avea capacitatea de a face pas după pas, de a răzbate în ceea ce vrem să realizăm, iar perseverența şi capacitatea de a răzbate – adică hotărârea, ne pot ajuta să obținem în cele din urmă ceea ce ne-am propus, întocmai cum mlădița firavă reuşeşte să răzbată prin solul tare şi să iasă la lumină şi la aer.

23

23. În vremea lucrului tău, înveseleşte-ți inima la vederea lucrării tale, înainte de terminarea ei, căci precum fructul îşi anunță venirea cu o floare, tot aşa fapta omului este văzută de cel cu mintea şi simțirea limpede, înainte de a fi terminată.

Comentariu: prin această lege Zamolxe ne spune că de fiecare dată când începem o lucrare, o treabă, fie pentru noi înşine, fie pentru semenii noştri, este necesar să fim veseli pentru asta. De ce? Pentru că de starea pe care o avem la începutul acelei lucrări depinde atât felul în care se va concretiza reuşita, cât şi rezultatul propriu zis. Altfel spus lucrarea pe care o facem se va impregna cu energia stării noastre, indiferent ce fel de lucrare este aceea, de la o simplă proiectare de desen până la cele mai elaborate schițe de pe planşele proiectanților din vremurile noastre. De aceea ne îndeamnă Zamolxe să fim într-o stare de veselie, adică de optimism, chiar pe parcursul lucrării respective, şi această stare este necesar să vină din inima noastră, nu numai de pe nivelul minții noastre. Căci creativitatea este doar a inimii, mintea este doar un bun executant, asta dacă ascultă cuminte de ceea ce-i spune inima.

Şi precum pe ramura unui copac floarea anunță cu ceva vreme înainte venirea fructului, la fel modul în care lucrăm anunță reuşita noastră. Am putea spune că floarea se transformă în fruct, o metamorfoză a formei, şi la fel în lucrările noastre, ideea şi gândul despre lucrare reprezintă floarea, atunci când proiectăm pe hârtie sau facem primii paşi în ceea ce urmărim să realizăm. Iar pe parcurs floarea, adică ideile şi gândurile noastre, se transformă treptat în fruct, adică se materializează prinzând forma clară pe care doar o aveam în minte şi în inimă înainte de a trece la treabă.

Asemenea fructului anunțat de floare, fapta omului poate fi văzută de cel cu mintea şi simțirea limpede, înainte de a fi terminată. Prin asta Zamolxe vrea să ne spună că există oameni dotați cu percepții spirituale care pot vedea în aura unui alt semen de-al lor, cu mult înainte de a se concretiza o lucrare, atât ideea şi gândul despre acea lucrare, cât şi modul în care aceasta va fi realizată. Deci este foarte important să înțelegem că întotdeauna rodul faptelor noastre este anunțat de o "floare", iar la unii sunt "flori" frumoase, la alții sunt "flori" urâte, după cum sunt şi oamenii respectivi.

24

24. Ia bine seama la cauza omului sărac, dar şi la cauza omului grabnic avut, căci nici una nici alta nu sunt fireşti. Omul sărac are multe gânduri deşarte şi le schimbă de la o zi la alta, vorbeşte mult şi lenea i-a învelit braţele şi picioarele. Cel grabnic avut ori e hoţ şi înşelător, ori vede mai bine necazul altuia şi caută a-l amăgi, iar de acolo îşi trage grabnica avuţie.

Comentariu: zamolxe ne atenționează aici despre cauzele care îi pot duce pe oameni într-o stare sau alta. Evident ca întotdeauna extremele situațiilor sunt luate în considerare, atât cel sărac, cât şi cel bogat fiind considerați ca având situații nefireşti. De ce unul poate fi sărac, iar altul bogat pe nedrept? Aparent lucrurile şi răspunsul în acest sens ar fi simple, căci şi unul şi celălalt au încălcat Principiul Divin al Echilibrului. Dacă unul este sărac, înseamnă că de aceea este astfel, pentru că gândurile lui deşarte, lipsite de voință şi pricepere, se schimbă zilnic, fără ca el să poată avea o atitudine constantă în privința vreunei probleme. Din această cauză el se plânge mai mereu celor din jur despre cât de prost îi merge în viață, şi în acest fel îi sâcâie pe ceilalți cu neputința sa. Şi mai mult decât atât, datorită unei asemenea atitudini de

neputință, el consideră că nu are nicio posibilitatea de a realiza ceva bun şi concret în viața sa, şi astfel se obişnuieşte cu un stil caracterizat de lene. În privința aceasta Zamolxe spune că lenea i-a învelit brațele şi picioarele celui sărac. Şi aşa este, pentru că a fi învelite de lene înseamnă că omul respectiv nu-şi foloseşte nici mâinile, nici picioarele, pentru a face lucruri bune şi de folos, atât pentru el, cât şi pentru cei din jurul său. Ca urmare, cel sărac este sărac pentru că aşa gândeşte despre el însuşi, prin gândurile lui deşarte, se vede el pe el însuşi neputincios, şi datorită acestui adevăr nedorit, devine un om inactiv, leneş cum spune Zamolxe.

La cealaltă extremă, cel care se îmbogățeşte pe nedrept pe seama altora, pe care ori îi înşeală, ori îi fură, iarăşi se află în afara Echilibrului. Căci dacă nu are, atunci se gândeşte să-şi însuşească de la alții ce nu i se cuvine, pentru a avea. De cele mai multe ori, cum se întâmplă şi la ora actuală, sunt mulți care procedează astfel. Cel care e grabnic îmbogățit cu siguranță fură şi înşeală, deoarece dacă te-ai îmbogăți în mod correct este necesar un anumit timp pentru a deveni bogat. De obicei cel puțin câțiva ani. Dar cel grabnic îmbogățit ajunge să fie astfel în scurt timp, cel mult un an sau doi. De aceea nerespectând Legea Echilibrului, căci dacă vrei să ajungi bogat sau prosper trebuie să o faci cinstit, cel care se îmbogățeşte repede este şi speculant, căutând mereu punctele slabe ale altora pentru a-i exploata şi înşela. Şi astfel de pe urma celor naivi sau vulnerabili cel grabnic avut se îmbogățeşte, desigur pe nedrept, iar Zamolxe ne

sfătuieşte să nu facem la fel ca cel sărac sau ca cel grabnic înnavuțit, adică nici să să nu ne văităm, nici să îi speculăm pe semenii noştri, pentru că vom plăti un preț neplăcut. Mai ales pentru că cel sărac, ca şi cel îmbogățit pe nedrept, emit energii care dereglează nu doar relațiile dintre oameni, ci şi mediul naturii. Cel sărac emană o energie de stagnare, care îmbâcseşte natura locului prin care el trece, în timp ce acela care se îmbogățeşte furând şi înşelând, emană o energie de agresivitate care poate provoca dezechilibre celorlați şi mediului înconjurător. Şi câți săraci, şi câți îmbogățiți pe nedrept există în ziua de azi? În ce fel de energii trăim?

De aceea căutați să gândiți frumos, şi să vă cultivați perseverența, bunătatea şi iubirea pentru toate câte există, şi sărăcia vă va ocoli, şi viața voastră prosperă va fi pe bună dreptate.

25

25. Fii blând şi răbdător cu cei de lângă tine, căci aşa cum te porți tu cu ei, aşa se poartă şi alții cu tine, căci simțirea lui este la fel cu simțirea ta, din aceeaşi suflare este şi simțirea lui, iar lumina ce se vede prin ochii lui este din aceeaşi lumină cu cea care se vede prin ochii tăi.

Comentariu: a fi răbdator cu cel de lângă tine de cele mai multe ori dificil lucru se dovedeşte a fi. Pentru că răbdarea se referă în primul rand nu la faptele celui de lângă tine, ci mai ales la Liberul Arbitru al acelui om. Căci înainte de a face ceva, el alege să facă aşa cum vrea să facă. Şi dacă această alegere nu coincide cât de cât cu ce am gândit sau dorit noi, ori cu modelul nostru gândit despre cum va face celălalt, rezultă un anume conflict. De aceea Zamolxe ne îndeamnă răbdători să fim, pentru a putea depăşi asemenea neajunsuri şi neînțelegeri, dacă apar între noi şi semenii noştri la un moment dat. Este evident că dacă nu ne convine ce alege sau decide semenul nostru, într-o chestiune sau alta, dacă avem răbdare ne vom purta cu el în mod corect, şi la fel se vor purta şi alții față de noi.

Zamolxe ne spune în privința acestei legi o taină pe care cu toții trebuie să o desluşească. Dacă ne-am purta urât sau necorespunzător față de

cineva cunoscut nouă, ştiind că în el este o scânteie din Creator, la fel cum este şi în noi înşine, în fiecare dintre noi, deci Creatorul, ar rezulta că ne-am purta urât chiar față de Creator.

Capacitatea de a simți se află în fiecare om, pentru că e acelaşi suflu de viață, aceeaşi lumină se vede prin ochii celuilalt ca şi prin ochii tăi, şi deci cel care vede prin ochii tăi este totuna cu cel care vede prin ochii celuilalt către tine. Aşa că este bine întotdeauna să luăm seama să nu care cumva să îi supărăm pe prietenii noştri cu ceva, căci dacă facem asta, nu împotriva lor vom face, ci tot împotriva noastră, căci Creatorul în toți se află în acelaşi timp. Şi dacă ne uităm puțin urât sau cu ranchiună la cineva, chiar motiv de am avea, ori să-i aruncăm vorbe grele sau nepotrivite, nu către el ne uităm sau îi vorbim urât, ci Creatorului din acel om. Şi atunci ce pretenții am mai avea după aceea, după ce ne despărțim de persoana cunoscută pe care am suduit-o în fel şi chip sau ne-am purtat urât cu ea, de a mai primi noi ceea ce vrem să avem? Credeți că nu ne vede Creatorul din fiecare din noi? Zamolxe asta ne spune şi este bine să urmăm asemenea sfaturi înțelepte pentru a ne face viața frumoasă şi liniştită. Doar fiind blânzi şi răbdători, chiar dacă alții ne lovesc pe nedrept, vom putea reuşi să ajungem în viață acolo unde ne-am propus. Căci cei care îi lovesc pe alții pe nedrept, în orice fel, sunt oameni care au ruptă legătura lor interioară cu Creatorul, şi grele pedepse îi aşteaptă atunci când acestora le vine sorocul de a fi împlinite.

26

26. Unde este tăria omului acolo îi este şi slăbiciunea, ceea ce-l ridică îl şi coboară; rămâi în limpezimea minții şi simțirii tale şi vei vedea toate acestea. Cel mic este deasupra celui mare, cel uşor este deasupra celui greu, cel slab este deasupra celui tare, cel blând este deasupra celui aprig. Limpede să-ți fie mintea şi simțirea, şi ia seama de toate acestea.

Comentariu: ce anume vrea să ne învețe Zamolxe prin aceste comparații? Ce ar putea însemna că acolo unde este tăria omului tot acolo se află şi slăbiciunea lui? Căci ori este tărie, ori este slăbiciune. Aici avem de-a face cu o referire la unul şi acelaşi lucru, care se manifestă întotdeauna în raport cu ceva exterior. De exemplu dacă un om manifestă curaj, de cele mai multe ori sub acest curaj se află frica ce-l determină să acționeze în sensul depăşirii acelei stări de frică. Astfel ceea ce pare elementul cel mai slab într-un om conține în el sămânța pentru tăria acelui om. Frica îl face să acționeze cu curaj, timiditatea îl face să fie îndrăzneț, aparenta duritate a cuiva are la bază slăbiciunea numită "teama de a nu fi lovit de alții" şi multe exemple se pot da în acest sens. Căci frica îl coboară pe om precum curajul îl ridică, şi astfel orice acționează ca slăbiciune într-un om îl coboară,

tocmai pentru a determina în el nevoia de a se ridica prin tăria sa. Şi un asemenea mecanism în ambele sensuri acționează. Căci ceea ce te coboară, tot aceea te şi ridică, iar ceea ce te ridică, în cele din urmă te şi coboară. Dacă înțelegi acest lucru atunci vei putea dobândi o cunoaştere şi o înțelepciune pe care puțini oameni în lume o pot avea. Şi poți pricepe aceste lucruri doar dacă rămâi în claritatea şi limpezimea minții şi simțirii tale, precum Zamolxe spune.

De ce cel mic este deasupra celui mare? Pentru că fiind mic, cel mare la el se raportează atunci când se compară, şi îşi dă seama că dacă nu ar exista cel mic, cel mare nu ar fi mare. Prin chiar asta cel mic reprezintă elementul superior care îi stabileşte celui mare un reper de neclintit. De asemenea putem vorbi despre un om mare pe latura materială, fiind bogat, şi de un altul mic pe aceeaşi latură. Însă acesta mic e mare peste cel mare, deoarece este şi poate fi mare pe latura spirituală, fiind astfel deasupra celui mare de pe latura materială, căci în Univers şi în Viață Spiritul este cel care contează şi susține totul. În acelaşi timp, cel uşor este deasupra celui greu pentru că el este uşor deoarece nu este încărcat de greutățile vieții, pentru că a ştiut să le resolve şi să le lase să plece apoi. Cel uşor este omul spiritual, în timp ce acela care este greu reprezintă omul lumesc, material, care aleargă după averi şi faimă, lucruri care întotdeauna îl vor face să fie neliniştit şi cu o anume stare prin care poate să-şi simtă greutatea vieții lumeşti care-l apasă. De asemenea, un obiect uşor întotdeauna va

pluti la suprafața apei, în vreme ce unul greu se va duce la fund. Iată că din toate punctele de vedere cel care este uşor va fi mereu deasupra celui greu.

Dar cel slab? Şi cel blând? Cum se explică? Cum poate fi cel slab deasupra celui tare, iar omul blând deasupra celui aprig? Aici slab nu se referă la aspectul fizic, ci la modalitatea de a fi. Explicația este similară cu cea de la cel uşor care este deasupra celui greu, cu mențiunea că în acest caz, cel slab îşi foloseşte avantajul de a apare ca slab în fața celui tare, prin această raportare cel tare crezându-se chiar aşa, tare. Însă dacă cel slab ca şi manifestare nu ar exista şi nu ar apare în fața sa, cel tare nu ar putea să se considere că este tare din lipsă de element la care să se raporteze. Astfel cel slab, care este de tip Yin ca manifestare, îl determină pe cel tare de tip Yang să se creadă tare, deci este un joc al energiilor, cine pe cine determină în cele din urmă. La fel este şi cu omul blând. Doar că aici explicația diferă puțin. Şi anume că oricât ar fi lovit sau disprețuit sau agresat omul cel blând, el va rămâne aşa pentru că se află pe sensul constructive al vieții. Pe când cel aprig, continuând să se comporte aprig, se macină din interior şi astfel merge către propria-i ruină. Căci omul blând este ca aurul, în timp ce omul aprig este ca fierul, acesta din urmă rugineşte şi este distrus, dar aurul rămâne neschimbat.

27

27. Tăria muntelui vine din răbdarea sa, din liniştea sa, stânca îi este numai învelitoare. Dar tăria lui este încercată de vânt, de apa cea lină. Ia-ți puterea din răbdare şi din linişte şi foloseşte-te de ea prin limpezimea gândului tău, căci nu tulburarea izvorului roade stânca, ci limpezimea sa.

Comentariu: să ne gândim puțin ce înseamnă răbdarea muntelui, aşa cum spune această lege. Muntele este o ridicare masivă a stratului geologic, ce poate atinge o anumiă înălțime, şi care se află într-un anumit raport cu celelalte forme de relief din vecinătatea sa. Liniştea muntelui este dată nu doar de faptul că într-adevăr nu există atâta zgomot ca la oraş, ci trebuie să interpretăm această linişte şi în sensul de netulburare, de neclintire, aşa cum stă muntele zi şi noapte, milenii întregi în acelaşi loc, indiferent câtă ploaie şi vânt trec peste el. Liniştea de care ne vorbeşte aici Zamolxe se referă la starea de a fi a muntelui, care deşi este expus vânturilor şi ploii, frigului şi căldurii, rămâne acelaşi în orice condiții. Astfel această stare a muntelui este redată ca un fel de răbdare, pentru că muntele de aceea are această stare de răbdare, deoarece îşi cunoaşte rostul.

De ce spune Zamolxe că stânca îi este muntelui doar o învelitoare? Pentru că muntele nu

este alcătuit doar din piatră, ci există şi o structură energetică subtilă a sa, care-i permite să stea fără să-i pese de factorii de eroziune. Din asta trebuie să înțelegem că şi omul trebuie să fie asemenea muntelui, să existe permanent, dacă poate bineînțeles, într-o stare de linişte interioară indiferent câte trec peste el în propria-i viață trăită pe Pământ. Aşa cum tăria muntelui este încercată de vânt şi de apă care curge pe versanții săi, atât pe exterior, cât şi pe interior prin peşteri, şi muntele continuă să existe la fel tot timpul, şi noi trebuie să ne luăm propria putere din răbdare. Ce înseamnă răbdarea? Ea vine de la a răbda, adică a te menține într-o stare anume, dorită de tine însuți, oricâte lucruri neplăcute trec peste tine de-a lungul existenței. Să ne luăm puterea interioară din răbdare şi linişte interioară, adică din perseverență şi neclintire a încrederii în forțele proprii. Având apoi limpezime în gânduri, putem folosi această putere proprie pentru a realiza la modul constructiv lucruri bune şi frumoase pentru semenii noştri. Zamolxe ne spune că nu tulburarea izvorului poate eroda stânca, ci limpezimea acestui izvor. Cu alte cuvinte, cu cât un om este mai pur, mai curat din toate punctele de vedere, cu atât va putea supune problemele care apar în viața sa – adică "stânca" sau "stâncile" dacă vreți şi astfel nu va fi afectat de dificultățile care pot apare în calea sa sau a altora. De asemenea, limpezimea izvorului în acest sens mai înseamnă şi următorul lucru: dacă un om este limpede precum izvorul, atunci orice îşi pune în cap va realiza, pentru că limpezimea puterii sale

interioare va da la o parte din drumul său, prin perseverență, orice dificultate care ar putea apare.

28

28. Lucrarea făcută din teamă nu are viață lungă şi tăria ei este asemeni unei revărsări de ape care ține puțin. Aşa este şi cu tulburarea oamenilor, ea vine de-afară, dar este chemată de teama lor, însă teama vine prin necunoaştere, iar necunoaşterea prinde putere prin neadevăr, lene şi trufie.

Comentariu: ce este teama? O putem considera similară cu frica? Într-o anume măsură, da, deşi teama este doar o variantă a fricii manifestată la o amploare mai mică. Teama este bazată pe ideea, care de altfel deseori apare, ca nu cumva să pierdem ceea ce avem sau să dăm greş, deşi ştim că stăpânim bine nişte legi, principii sau mecanisme. Cu alte cuvinte teama reprezintă alternative nedorită raportată la idea de reuşită într-o chestiune sau alta. Astfel, orice este realizat cu teamă va fi impregnate de energia indusă de această stare, iar rodul lucrării se va lăsa aşteptat multă vreme. Poate nu va apare niciodată, depinde de nivelul de manifestare al persoanei care se teme. De aceea Zamolxe spune că tăria care stă la baza factorului teamă este la fel de mică precum revărsarea de ape care ține foarte puțin, şi care produce totuşi pagube minore. Tocmai din acest considerent ceea ce realizează un om care se teme poate să dureze ceva timp, nu foarte îndelungat, dar

consecințele acelei realizări va afecta pe cei din jur, pentru că va fi precum revărsarea scurtă de ape, care totuşi provoacă ceva daune pe acolo pe unde trece. Mai ales că realizarea acelui om nu-şi va atinge finalul dorit.

Zamolxe ne spune că orice tulburare care apare la oameni şi în oameni vine dine xterior, dar că totuşi este chemată de teama omului. Cu alte cuvinte, cum este şi proverbul nostru strămoşesc, "de ce ți-e teamă (frică) nu scapi", prin asta fiind oferită explicația faptului că singuri ne atragem, de cele mai multe ori, asemenea stări în care gândim că ni se poate întâmpla ceva nedorit. Dar teama, precum Zamolxe ne transmite, din necunoaştere vine, adică dacă omul nu îşi dă seama că singur cheamă către el necazurile şi lucrurile neplăcute, căci dacă ar cunoaşte acest mecanism, ar fi conştient să emită doar ceea ce este pozitiv şi benefic. Iar necunoaşterea îşi are rădăcina în lene, mai exact în lipsa interesului pentru ceva anume, precum şi în trufie, adică în orgoliu. Căci aşa cum am comentat mai înainte, un om trufaş-orgolios se crede mai bun decât este el în realitate, deşi atitudinea lui provine din teama de a nu-şi pierde poziția şi importanța în raport cu semenii săi. Teama este un fel de gol energetic care fiind de natură negativă, atrage ceea ce este negativ. Şi asta pentru că ceea ce este negativ ca polaritate înseamnă Yin, de aceea orice stare de Yin negativ atrage ceva negativ în viața noastră.

Prin comparație, o stare de Yin pozitiv, cum ar fi blândețea, atrage doar lucruri trainice în viața

noastră, ca urmare să fim atenți la stările noastre şi să evităm teama întotdeauna pe cât putem. Ea vine din lipsa a ceva sau din ideea că ceea ce avem am putea pierde într-o zi. Cu toate acestea ar trebui să înțelegem că atunci când pierdem ceva, vom primi ceva mai bun în loc, aşa că nu avem de ce a ne teme vreodată.

29

29. Soarbe cunoaşterea de la cei cu barbă albă şi neroşită de vin şi lasă vremea să o îmbrace cu înțelepciune. Nu privi la trupul lor slăbit şi gârbovit, căci toate acestea sunt plata lor pentru cunoaşterea lucrurilor şi creşterea înțelepciunii.

Comentariu: aici Zamolxe ne oferă un indiciu subtil, acela de a lua cunoaşterea de la cei ce au barba albă, dar neroşită de vin. Evident că barba omului nu se poate colora în roşu de la vin, iar sensul este nu doar unul metaforic, ci şi real. Pentru că Zamolxe ne dă de înțeles că există şi o altfel de aşa zisă cunoaştere, a celor ce au barba înroşită de vin, respectiv cunoaşterea celor care beau des. Ori se ştie în esoterism că există o cale prin care şamanii sau alții asemenea lor consumă băuturi preparate, printre care şi vin, pentru a-şi facilita contactul cu spiritele superioare sau pentru a intra în legătură cu alte categorii de spirite, pentru obținerea diferitelor informații necesare. Dar făcând astfel riscă să primească şi informații eronate, pe care dacă le-ar oferi oamenilor, îi pot pune pe aceştia în situații neplăcute şi le-ar crea probleme. Deci este o cale pe care pericolele pândesc tot timpul. De aceea Zamolxe ne spune că cel mai bine este să luăm cunoaştere de la cei ce au barba albă şi nu consumă vin, căci o asemenea cunoaştere este

obținută prin străduanie şi dăruire către Divinitate. O asemenea cunoaştere să o lăsăm apoi să fie îmbrăcată de înțelepciune, adică de experiențele noastre prin care trecem, şi de pe urma cărora să culegem la modul correct tot ceea ce ne este de un real folos. Şi astfel vom înțelege la rândul nostru că un om al cărui trup este mai micuț şi firav, adus de spate din cauza poverii anilor, şi care are şi barba albită de timp şi lungă, este cu adevărat un om care cunoaşte multe, căci pentru acest om mai mult a contat ceea ce el a cunoscut despre spirit şi suflet, decât starea corpului său.

Creşterea înțelepciunii sale, deci a cunoaşterii dobândite, nu putea fi realizată decât alegând cunoaşterea Universului şi a Legilor Spirituale, căci Zamolxe cel puțin în acest sens se referă în enunțul său. Dar cu toate că are trupul mai gârbovit, cunoaşterea îi oferă posibilitatea de a menține o anume vigoare a acestui trup, pe când cunoaşterea celui cu barba înroşită de vin nu-i poate oferi acestuia decât un trup în care boasla şi neputința se pot instala ducând acel trup la ruină şi degradare. În vreme ce trupul gârbovit al celui cu barba albă şi cu adevărat înțelept îşi ascultă supus stăpânul şi-l urmează oriunde acesta merge. Căci chiar dacă e gârbovit, trupul acela e sănătos şi apt totuşi să împlinească măreața lucrare a spiritului ce sălăşluieşte în el.

30

30. Mulțumeşte-i pământului pentru toate cele ce-ți oferă, mulțumeşte-i cerului pentru ploaia care îi hrăneşte pământul, mulțumeşte-i soarelui pentru căldura şi lumina casei tale şi a pământului tău, mulțumeşte-i lunii pentru liniştea somnului tău, mulțumeşte-le stelelor că veghează asupra somnului tău, mulțumeşte-i muntelui pentru poveţele şi fierul ce-l iei din el, mulțumeşte-i pădurii pentru tot ce iei de acolo, mulțumeşte-i izvorului pentru apa ce-o bei, mulțumeşte-i copacului pentru lucrările ce-ți arată, mulțumeşte-i omului bun ce-ți aduce bucurie şi zâmbet pe chip.

Comentariu: Zamolxe ne îndeamnă să mulțumim pentru tot ceea ce există, pentru toate acele energii care ajută existența noastră. Apei pentru noi şi animalele pe care le avem în grijă şi pentru că udă pământul ca acesta să ne ofere la rândul său roadele cele bune cu care ne hrănim zi de zi. Cerului să-i mulțumim, adică acelor forțe celeste din atmosferă şi de dincolo de ea, care aduc ploaia hrănitoare pentru pământ. Aceasta este o simbioză pe care trebuie să o înțelegem şi să o respectăm, deoarece chiar dacă noi nu mai avem timp să observăm, această simbioză ne întreține nouă viața ca ființe. Căci fără apă şi hrană nu putem exista în stadiul actual.

De asemenea Zamolxe ne spune că mulțumim şi Soarelui şi Lunii, care fiecare ne aduc căldură şi lumină, odihnă şi linişte psihică – asta când nu este Lună Plină. De altfel dacii cunoşteau foarte bine rolul Soarelui şi al Lunii pentru viața omului pe Pământ. Căci aşa cum Soarele hrăneşte Pământul cu Yang – căldura care determină creşterea, Luna îl hrăneşte cu Yin - răcoarea care face să dospească roadele şi astfel solul – pământul, ne oferă roadele sale pline de echilibru. Şi noi dacă ne hrănim cu aceste roade echilibrate ale pământului, rezultă că şi noi înşine ar trebui să fim echilibrați. Precum Soarele ne dă energie ziua pentru a fi activi, la fel Luna ne oferă tihnă pentru odihna necesară. Dar de ce ne spune Zamolxe să mulțumim stelelor pentru că ne veghează somnul? Că doar stelele sunt departe de noi, cum să ne influențeze ele odihna? Ele sunt sori ca şi Soarele nostru şi energia lor ajung la noi, la astrul nostru solar, se combină şi dau şi ele o parte din lumina şi căldura lor prin mijlocirea Soarelui, şi aşa ajunge în fiecare dintre noi. Aceasta este o înțelepciune ce ține de cosmogonie şi cosmologie, pentru că toate cele câte există în Univers interacționează între ele. Astfel că, deşi poate părea paradoxal, somnul nostru este influențat într-o anumită măsură şi de stelele ce le vedem seara pe cer.

De asemenea Zamolxe ne îndeamnă să mulțumim cu respect şi muntelui, şi pădurii, şi izvorului, şi copacului pentru că oferă cele trebuincioase lucrărilor noastre pentru a ne întreține propria existență, ca să construim cele necesare

traiului. De la pădure trebuie să luăm exemplul cum găzduieşte ea toate vieţuitoarele la un loc, fără a lua nimic în schimb, şi e necesar să mulţumim pentru un asemenea exemplu. Izvorului de asemenea să-i mulţumim trebuie pentru că el permanent curge, şi la fel avem de învăţat de la el să lăsăm de la noi să curgă către ceilalţi mereu. Muntelui să-i mulţumim pentru că el, prin exemplul său, oferă ca şi izvorul ceea ce are în el, fără să ceară ceva înapoi. La rândul nostru să oferim fără a cere înapoi, pentru că întocmai cum muntele îşi reface mineralele periodic, deoarece pământul îl alimentează, tot aşa şi noi vom avea din altă parte dacă oferim mai întâi. Şi omului cu har trebuie să-i mulţumim, pentru că rostul lui pe lumea asta este, aşa cum ne spune Zamolxe, să ne readucă zâmbetul pe chip din nou şi bucuria, căci vorba sa merge la suflet şi unde a fost suferinţă va fi iarăşi tihna cea binefăcătoare.

31

31. Precum iarba bună creşte cu iarba rea, aşa sunt şi oamenii, dar ține seama că purtarea lor cea rea este semănată şi crescută din teamă şi neputințe, iar trufia este învelitoarea lor. Nu certa purtarea lor şi nu căuta a-i îndrepta din vorbe şi mustrare, căci apăsarea pe rană nu o vindecă. Oare iarba aceea este rea doar pentru că este amară pântecului tău? Aşa este şi cu omul, de vei vrea să-l îndrepți, adu-i pentru început gândul şi simțirea la ce este plăcut atât omului bun, cât şi omului rău. Unul vede roata plecând, iar altul vede aceeaşi roată venind. Cine vede mai bine?

Comentariu: aici Zamolxe ne prezintă o bună parte a Adevărului, adevărul despre Adevă r cum s-ar spune. Este adevărat că peste tot în natură planetele cresc laolaltă, specii diferite împart aceeaşi zonă. La fel cum lângă o tulpină de roşii sau lângă un cuib de cartofi sau lângă oricare plantă şi legumă folositoare cresc plante parazite, la fel este şi cu oamenii. Există oameni buni, şi există oameni răi. Aşa cum iarba rea creşte deopotrivă lângă cea bună, la fel şi oamenii trăiesc în societate, buni împreună cu răi, deşi pe dinafară nu-i poți deosebi la prima vedere care şi cum sunt. Ci doar după cum foloseşti o plantă şi îi simți apoi gustul, bun sau rău, asemenea şi cu oamenii este când începi să-i

cunoşti. Cei răi sunt neputincioşi în a fi buni, şi nu are rost să încerci să-i cerți, căci e ca apăsarea pe o rană, doare mai tare. Şi în plus s-ar putea să nu le placă faptul că vrându-le binele, le creezi în realitate o stare neplcăută. Căci aşa sunt ei, oamenii răi, precum iarba rea, aşa a fost sămânța lor, aşa au crescut şi aşa au evoluat. Dar Creatorul a făcut în aşa fel încât să existe lucruri pe care şi oamenii buni şi cei răi le doresc şi le plac. Şi atunci să căutăm aceste lucruri plcăute tuturor şi cu ele să ajutăm la îndreptarea oamenilor răi. Dacă unul vede roata plecând, iar altul o vede venind, oare despre vorbim? Este ca şi observarea unei comete sau meteorit care se îndreaptă spre Soare.

Dacă ne-am afla pe Saturn, deci în spatele meteoritului, îl vedem roşu la culoare, iar dacă am fi pe Soare, deci în fața meteoritului, l-am vedea albastru, deci depinde de unghiul din care privim o problemă sau o parte a realității. Asta vrea Zamolxe să ne dezvăluie. La fel este şi cu oamenii. Un om poate fi văzut ca bun de un al doilea, iar un al treilea îl poate vedea pe primul drept rău, sunt puncte de vedere şi unghiuri de vedere diferite, dar toate se raportează la un acelaşi obiect sau persoană. Şi dacă Zamolxe întreabă cine vede mai bine, răspunsul este că fiecare vede bine din punctul în care se află, căci orice punct face parte din realitate. Dar în acelaşi timp aşa cum vede fiecare un acelaşi obiect sau o aceeaşi persoană, este doar un adevăr parțial atâta timp cât omul care observă nu-şi însuşeşte toate unghiurile de vedere ca să înțeleagă la modul complet problema, omul sau situația

respectivă. Adevărata înțelepciune, aşa cum ne sugerează Zamolxe în legea aceasta, vine din faptul de a vedea din toate unghiurile. Doar atunci vom cunoaşte.

32

32. Doar cel înțelept poate vedea limpezimea şi liniştea din mintea şi sufletul celui tulburat, căci cel înțelept a fost odată şi el la fel ca şi cel tulburat şi roadele amare l-au făcut să țină seama de alcătuirea ființei sale. A fugit de roadele sale amare în vârful muntelui şi acolo nu a scăpat de ele, a fugit în mijlocul pădurii şi iată că roadele erau cu el, apoi a privit înlăuntrul său şi iată că roadele sale amare aveau rădacini în mintea si simțirea poftelor sale.

Comentariu: ce vrea să ne transmită aici Zamolxe…? Cel care devine înțelept în cele din urmă a parcurs în drumul vieții sale etape amare, ca experiențe cu alți oameni, din care a învățat multe lucruri. Roadele amare la care face referire Zamolxe sunt faptele omului cu consecințele lor, şi oricât ar încerca să scape omul de aceste roade amare, nu poate, căci sunt cu el în aura sa – această Akasha la purtător, în câmpul său energetic şi ele rămân acolo până când printr-un stil de viață în care să predomine sacrificial, va reuşi să le ardă, să le preschimbe în energii bune. Căci la urma urmei roadele sau faptele omului, fiind în aura sa, sunt straturi de energii ce se depun odată cu fiecare experiență şi situație trăită. De aceea se spune că le purtăm cu noi peste tot, tot timpul.

Oriunde ai vrea să fugi de roadele acțiunilor tale, aşa cum spune Zamolxe, nu ai cum să scapi de ele, căci sunt cu tine tot timpul. Şi asta este pentru că rădăcinile lor se află în mintea noastră şi în simțirea noastră, fie că sunt roade bune, fie că sunt roade rele, dulci sau amare. Întrebarea este: ar trebui să facem ceva pentru a scăpa de roadele acțiunilor noastre? Dacă scăpăm de roadele rele, rămânem cu cele bune, dar poate şi aşa vom supăra pe alții cu ceea ce facem bun. Zamolxe ne învață să privim şi să căutăm în noi, în mintea noastră, în sufletul nostru şi să înțelegem că acolo sunt rădăcinile tuturor faptelor noastre. Făcând curățenie în minte şi suflet, păstrând doar ceea ce este bun, frumos, decent şi de bun simț, vom putea să-i ajutăm pe cei de lângă noi. Căci doar aşa vom putea fi cum spune Zamolxe, că doar cel înțelept poate vedea limpede ce este în mintea şi sufletul omului tulburat de vreo problemă lumească. Pentru că şi cel ce devine înțelept a trecut prin aceleaşi stări şi faze ale suferinței, şi deci cunoaşte pentru că a ținut seama de asemenea rădăcini amare şi a lucrat asupra sa însăşi pentru a scoate din el astfel de rădăcini amare.

33

33. Este o floare mai frumoasă decât cealaltă? Este un izvor mai limpede decât altul? Este un fir de iarbă mai presus decât altul? Fiecare are tăria, frumusețea şi priceperea lui. Este în firea lucrurilor ca pădurea să aibă felurite soiuri de copaci, de iarbă, de flori şi dobitoace. Nu seamănă un deget cu altul de la aceeaşi mână dar este nevoie de toate pentru a bate fierul. Este mărul mai înțelept decât prunul sau părul ? Este mâna stângă mai bună ca dreapta ? Altfel vede ochiul stâng de cel drept? Cele de sus îşi au rostul lor şi cele de jos îşi au rostul lor, cele mari îşi au rostul lor şi cele mici îşi au rostul lor, cele repezi îşi au rostul lor şi cele încete îşi au rostul lor, cele ce au fost şi-au avut rostul lor şi cele ce vin îşi vor avea rostul lor.

Comentariu: în această lege Zamolxe ne îndeamnă să privim totul ca fiind la fel, chiar dacă lucrurilr au înfățişări diferite şi diverse înaintea privirii noastre. Sunt multe specii de flori, de copaci, multe feluri de fructe, dar la fel ca izvoarele, îşi au obârşia în semințe, deci cum s-ar spune într-un singur loc. Fie că vorbim de viețuitoare, de izvoare, de plante, flori, copaci, fructe, legume sau alte forme de viață, fiecare îşi are obârşia într-o sămânță sau într-un loc.

Degetele mâinii sunt diferite între ele, fiecare separate nu poate face mai nimic, dar dacă sunt strânse laolaltă, realizează lucruri mari şi importante. Asemenea degetelor mâinii, izvoarele dintr-un munte pot țâşni în locuri diferite, pe versanți diferiți, dar odată ce curg la vale, ele se pot întâlni între ele formând un pârâu. Acesta se întâlneşte cu un alt pârâu formând ceva mai mare şi cu mai multă forță. La fel este cu toate câte există în lume. Nor cu nor formează ploaia binefăcătoare pentru plante, flori, viețuitoare, sol şi culturi. Ramură cu ramură se formează un copac ce ne oferă roadele sale plăcute la gust. Petală cu petală se formează floarea ce ne încântă ochiul şi sufletul. Şi tot aşa…

Zamolxe ne învață aici cum să privim şi să cântărim totul în raport cu viața noastră, şi anume că toate ne sunt de folos, chiar şi cea mai neînsemnată gâză ne poate învăța ceva. Chiar şi cel mai firav fir de apă ne aduce o înțelepciune, căci privim la el cum îşi caută drumul în propria tăcere, în propriul susur clipocind ca o şoaptă printer pietre… Un fruct sau o legumă, o petală sau o picătură, nu ar însemna mai nimic, dacă ar fi ele de sine stătătoare, dar alături de alte fructe, legume, petale, picături, devin o forță şi înseamnă ceva care nu poate fi trecut cu vederea. La fel este şi cu oamenii, nu căutați să gândiți că dacă sunteți singuri în fața vitregiilor vieții, nu ați avea forță. Este suficient să vă însoțiți cu câțiva oameni asemenea vouă şi veți vedea foarte repede cum se schimbă lucrurile în viața voastră. La fel cum un măr nu este

mai înțelept decât un prun sau un păr, căci aceeaşi energie există în fiecare dintre ele, doar forma lor diferă, nici o floare nu poate fi considerată mai frumoasă decât alta, şi niciun om nu poate fi considerat mai frumos sau mai priceput sau mai înțelept decât altul, deşi fiecare om îşi are rostul său pe astă lume. Toate îşi au rostul lor şi există bineînțeles diferite grade de frumusețe, înțelepciune, inteligență, pricepere, dar acestea sunt doar pentru a înțelege rostul fiecăruia. Căci aşa cum eşti, aşa îți e şi rostul tău în lume. Astfel putem înțelege că nu avem de ce să ne comparăm cu alții, şi că nimic nu trebuie comparat, ci admirat şi prețuit. Pentru că până şi în admirație şi prețuire există un rost, şi cine e destul de înțelept să admire şi să prețuiască ceea ce alții disprețuiesc şi resping, acela va găsi sensul vieții şi marea taină a acesteia.

34

34. Neputința vine după răutate şi neadevăr, căci ceea ce dai aceea primeşti, ceea ce semeni aceea culegi, dar ia seama că lumina sufletului tău şi al celui de lângă tine are aceeaşi vatră şi rămâne fără umbră. Vezi ce tulbură necontenit izvoarele minții şi sufletului aproapelui tău. Adu-i liniştea în suflet şi limpezimea în minte şi bătrâneţile tale vor fi ca pomul copt, oasele şi tăria ta nu vor slăbi şi te vei întoarce de unde ai venit, sătul de căldura urmaşilor tăi.

Comentariu: este o lege adevărată aceasta – cu ceea ce dai, cu aceea primeşti, de altfel prezentă şi în Biblie şi în multe alte scripturi străvechi anterioare Bibliei. Căci această lege este însăşi legea de bază a întregului Univers. De ce neputința urmează după neadevăr şi răutate? Sunt două situații în care poate apare aşa ceva. Prima, când nu putem obține ceva ce ne-am propus din cauza cuiva care ne bagă bețe în roate. Este firesc să fim neputincioşi, fie şi pe moment, căci nu putem avea rezultatul dorit. În cea de-a doua situație, neputința înseamnă chiar efectul determinat de acțiunea omului rău care spune minciuni despre ceva sau cineva, şi în acest fel apare o situație în care nu se poate face nimic pentru a realiza un lucru bun. Însă Zamolxe ne învață cum să rezolvăm chiar şi

asemenea situații de neputință. Trebuie să luăm seama, să fim atenți adică, la faptul şi la realitatea că lumina din sufletul nostrum este aceeaşi care se află şi în ceilalți, indiferent că sunt oameni buni sau mai puțin buni, şi că lumina aceasta are una şi aceeaşi vatră, şi anume acolo unde nu este umbră. Adică în Creator, care se află în fiecare dintre noi în centrul sufletului, acolo unde avem sentimentele şi iubirea, fiecare într-o măsură mai mică sau mai mare. Căci până şi oamenii răi iubesc câte ceva în viața lor, fie că e vorba de bani sau de faimă ori propria imagine. Dacă eşti un om înțelept şi te-ai purificat de-a lungul vremii, poți vedea în altul ce anume îl tulbură, fie la nivelul minții, fie la nivelul sufletului. Şi văzând limpede unde îi este tulburarea, poți aduce acelui om liniştea şi limpezimea, pentru ca să înțeleagă şi el în cele din urmă şi să nu mai fie tulburat.

Făcând astfel, Zamolxe spune că bătrânețile tale vor fi ca pomul copt, adică ajutând te vei bucura de roadele dulci ale faptelor tale bune, căci nimic nu rămâne nerăsplătit. Iar oasele tale vor rămâne sănătoase, pentru că energia faptelor tale le impregnează, iar tăria ta ca om nu va slăbi, căci oferind ajutor, asta înseamnă energie bună, iar Universul şi Viața îți vor da înapoi o astfel de energie care menține vigoarea corpului până la înaintată vârstă.

Dar ce vrea să spună Zamolxe cu “te vei întoarce de unde ai venit”? Această expresie poate face referire la starea originară, de bază, din primii ani de viață, când fiecare om este complet sănătos,

fără griji şi plin de vigoare. “Sătul de căldura urmaşilor tăi” este o referire la renunțarea la stilul de viață lumească, care fiind trăită aşa cum o trăiesc majoritatea, face ca această căldură resimțită sub forma nevoii sexuale, să ducă la ideea de urmaşi lăsați în urmă prin însuşi actul respectiv în sine, mai mult sau mai puțin decent. Altfel spus, a te întoarce de unde ai venit presupune, după cum spune Zamolxe, să depăşeşti materialitatea acestei lumi, sătul de a mai risipi energia în asemenea acte lumeşti, păstrând-o pentru elevarea propriei ființe.

35

35. Întotdeauna va fi cineva dedesubtul tău şi întotdeauna va fi cineva deasupra ta. La cele ce sunt dedesubtul tău să te uiți cu iubire şi nu cu trufie căci acolo îți sunt rădăcinile, iar la cele ce sunt deasupra ta să te uiți cu privirea de prunc şi fără teamă.

Comentariu: Zamolxe ne spune în această lege că există o ordine clară în Univers. Întotdeauna va fi cineva sub tine şi deasupra ta, iar asta este o chestiune valabilă din toate punctele de vedere de-a lungul întregii vieți pe care o trăieşti pe Pământ. Şi nu doar pe Pământ. Chiar şi nivelul de evoluție al spiritului se raportează la această realitate, mereu vor fi spirite mai puțin evoluate ca tine, dar şi mult mai evoluate. Şi dacă ai ajuns la un anumit nivel, Zamolxe îndeamnă să priveşti cu iubire la altul care e mai jos ca tine pe scara evoluției, pentru că şi tu ai fost cândva la fel. De acolo ai pornit şi acolo sunt rădăcinile tale ca spirit. Căci cel care cu trufie şi orgoliu se uită la altul, care se află mai jos pe scara evoluției, ori a uitat de unde a plecat cum se spune pe româneşte, ori este lipsit de înțelegere sufletească şi tocmai de aceea se uită către cel aflat mai jos ca evoluție cu răutate sau dispreț. Astfel îşi pregăteşte singur căderea înapoi în starea de unde plecat,

involuând sau plătind într-un fel sau altul o asemenea atitudine.

Cât despre a privi către cei ce se află mai sus decât tine pe scara evoluției, iarăşi este o chestiune ce trebuie să aibă la bază respectul, atitudinea cinstită de a cere cunoaşterea şi de a te purta precum copilul care vrea să învețe câte ceva de la bunicul cel sfătos şi plin de experiența vieții sale trăite. Este necesar ca niciodată să nu ne credem la fel de buni şi de pricepuți precum sunt cei aflați cu mult deasupra şi înaintea noastră ca nivel de evoluție spirituală. Căci aşa ceva ar însemna curată nebunie şi aroganță lipsită de cel mai mic gram de rațiune. De asemenea fără teamă să privim către cei ce sunt deasupra noastră din perspectiva evoluției spirituale, căci niciodată o asemenea ființă nu va face rău unei alta aflată mai jos pe scara evoluției. Chiar dacă am cunoaşte – teoretic măcar - cam tot pe atât cât cunosc cei aflați peste noi ca nivel evolutiv, tot nu ar trebui să ne considerăm ca ei, deoarece singura diferență în acest caz este cea a practicii, capitol la care ne-am face de râs. Astfel avem datoria față de noi înşine să ne privim la modul real, să admitem propriul nivel de evoluție aşa cum este acesta, şi să facem eforturi pentru a urca şi noi aşa cum au urcat treptele evoluției spirituale cei care se află înaintea noastră pe Cale.

36

36. Cele tari, cele slabe şi cele nevăzute sunt cele ce alcătuiesc lumea şi toate acestea le găseşti în om şi toate alcătuiesc un întreg. Nu este nimic care să fie afară şi să nu fie şi înăuntru. Ia seama la toate acestea când îți apleci privirea înăuntrul tău şi vei găsi toată înțelepciunea zeilor ascunsă în nevăzutul ființei tale. Zeii au luat seamă înaintea omului de această înțelepciune şi asta i-a adus mai aproape de Focul cel Viu şi Veşnic.

Comentariu: aici Zamolxe ne arată o realitate confirmată chiar şi de către moderna fizică cuantică. La baza tuturor lucrurilor stau cele nevăzute, aşa cum sunt ele numite, mai exact suportul de energie care formează apoi în lumea fizică toate cele tari şi toate cele slabe. În altă ordine de idei, cele nevăzute dau naştere atât celor tari – tot ce este Yang, forma şi activul, cât şi celor slabe – tot ce este Yin, energia formei şi ceea ce este pasiv. Şi aici vorbim despre particulele cuantice şi subcuantice, cunoscute de Zamolxe ca o realitate nevăzută ochilor fizici, dar vizibilă ochilor spirituali, care sunt cărămizile aflate la temelia tuturor formelor existente în Univers. Zamolxe ne spune că toate trei, cele nevăzute, cele tari şi cele slabe se află şi în om şi datorită acestui fapt ele alcătuiesc un întreg în ființa umană. Tot ceea ce există în afara omului, există şi în interiorul său, aceasta semănând foarte mult cu Legea

Corespondenței a lui Hermes Trismagistrul (numele corect).

Suntem astfel îndemnați de către Zamolxe să luăm seama bine la aceste lucruri spuse, pentru a ne focaliza pe înțelegerea lor, pentru a găsi înțelepciunea zeilor în partea aceasta nevăzută a propriei noastre ființe. Zamolxe ne aminteşte faptul că ființele numite zei au luat seama la această lege înaintea omului, şi de aceea au reuşit să devină aşa cum i-au văzut şi descris oamenii de-a lungul vremurilor pe Pământ. Şi din acest motiv ei au ajuns mai repede la Focul Viu interior decât au ajuns unii dintre oameni, în epocile omenirii. Dar ce este acest Foc Viu interior? Este oare chiar acea bucățică a Creatorului, pusă de El în fiecare ființă din Univers? Este unul dintre răspunsurile cele mai aproape de Adevăr. Acest Foc Viu este Lumina însoțită de Iubire şi de Inteligență Creatoare, care face ca toate ființele să fie animate de mişcarea acestui Foc, mişcare care generează ceea ce numim suflu. Focul acesta Viu circulă permanent în orice ființă prin suflul pe care-l avem, de aceea se spune că respirația poartă în ea şi cu ea taina Vieții.

37

37. Ia aminte că bătaia inimii, curgerea sângelui prin vine, vindecarea rănilor, frumusețea ochilor şi minunăția alcătuirii trupului sunt făcute prin puterea şi suflarea Focului cel Viu şi Veşnic care este în fiecare şi al cărui chip se arată în lumină. Dar nu uita că trupul este doar o fărâmă din puținul care se vede…

Comentariu: după cum ne explică aici Zamolxe, tot ce există în Univers este lucrarea Focului Viu pe care-l putem numi Creatorul. Acest Foc Viu are o Inteligență de necuprins pentru înțelegerea noastră, emană Iubire şi Lumină în diferite grade de intensitate şi rafinament. Astfel există lumina pe care o vedem cu ochii fizici, şi Lumina din dimensiunile superioare, mult mai clară şi mai strălucitoare decât lumina zilei. Focul Viu este Veşnic, de aceea poate fi considerat Creatorul. Iar în ceea ce priveşte alcătuirea ființei umane, ca de altfel a oricărei ființe asemănătoare omului, tot Focul Viu, prin infinita sa pricepere, face ca fiecare să aibă înfățişarea pe care o are. Iar această înfățişare nu este dată de părinți, aşa cum greşit se consideră la naştere, căci mama este doar o purtătoare a lucrării Creatorului în ea, prin mijlocirea bărbatului. Ci este dată de Focul Viu care în funcție de modelul fiecărei perechi de părinți, oferă copilului sau copiilor înfățişarea - plăcută sau

nu, culoarea şi aspectul ochilor – frumoşi sau obişnuiți, culoarea părului, forma trupului, felul de comportare, şi nu în ultimul rand modul în care iubirea, inteligența şi bunătatea – trei factori esențiali – se vor manifesta în acel om. Şi se spune că de obicei oamenii au o înfățişare frumoasă şi un caracter frumos cu cât sunt mai aproape de Creator. Şi este foarte adevărat!

Cu toate acestea Zamolxe ne atrage atenția că truupul omului, precum şi înfățişarea sa exterioară ca efect implicit al întrupării, sunt doar o parte din puținul care se vede. Pentru că Focul Viu prin suflarea-mişcarea sa determină şi alte structuri mult mai fine şi mai rafinate, care se pot observa doar de către cei care sunt suficient de purificați pentru a reuşi să le vadă. Şi astfel se ajunge la acel concept ce a rămas scris în străvechi pergamente, şi anume că cel care este suficient de pur, de purificat, poate vedea chipul Focului Viu şi Veşnic în Lumină, altfel spus poate vedea fața lui Dumnezeu în splendoarea Luminii sale.

Zamolxe ne mai spune un lucru, încă şi mai uimitor. Vindecarea rănilor, de oricare fel ar fi ele, atât fizice, cât şi subtile – adică psiho-spirituale, se face prin suflarea Focului Viu şi Veşnic. Suflarea înseamnă mişcarea ce ne animă pe noi ca ființe, suflul care ne face să respirăm. Şi deci de aici se desprinde ideea că respirația conştientizată, înțeleasă şi trăită la propriu ca un process viu, face ca orice rană, mai ales fizică, se se vindece mult mai repede decât dacă am lăsa-o să se vindece în mod normal, aşa cum procedează de obicei oamenii. Iată

deci ce taină extraordinară se află în Focul Viu şi Veşnic.

38

38. Curățenia trupului şi desfătarea sa prin simțuri te pun doar puțin mai sus de dobitoace, căci nu un sunet plăcut te ridică, nici o duioasă atingere, nici un gust plăcut, nici o mireasmă îmbătătoare şi nici o bucurie a ochilor. Căci unde este căldura, apare şi frigul, unde este dulcele apare şi amarul, unde este plăcutul apare şi neplăcutul, unde este mireasma apare şi duhoarea, iar unde este râs, şi plânsul pândeşte.

Comentariu: aici Zamolxe ne sfătuieşte să fim atenți la dualitatea stărilor pe care oricum le trăim zi de zi. El spune clar că nu este de ajuns curățenia trupului, aşa cum ne spălăm noi aproape zilnic după ce venim de prin oraş de la treburi, căci putem fi destul de murdari sau îmbâcsiți pe dinăuntru, în moralitatea noastră, în concepțiile pe care le avem, în modul în care ne manifestăm față de ceilalți în anumite împrejurări. Deci dacă vrem să fim curați pe dinafară, să fim în egală măsură şi pe interior în plan mental şi sufletesc. Un exemplu foarte grăitor este următorul: multe persoane țin post în privința alimentației, şi este binecunoscut acest lucru. Cu toate acestea, deşi țin post, datorită felului în care au trăit de-a lungul vieții, al modului în care au fost educate şi au crescut, şi mai ales a înțelegerii limitate a unor asemenea noțiuni, degeaba țin post

dacă ele se ceartă cu vecinii sau cu prietenii, de la nişte subiecte banale, chiar neînsemnate în raport cu realitatea vieții, dar care pentru asemenea oameni reprezintă un fel de piatră de hotar la care nu renunță deloc. Postul trebuie înțeles mai întâi în suflet, apoi în minte, şi de abia la urmă în privința corpului fizic. Căci asta se leagă şi de desfătarea prin simțuri, despre care Zamolxe se exprimă rafinat. Acest lucru al desfătării nu îl fac pe om să fie curat, cel puțin moral. Pentru că se poartă asemenea animalelor şi doar prin vorbirea articulată se deosebeşte omul de celelalte viețuitoare la acest capitol. Foarte mulți invocă faptul că tocmai pentru că suntem înzestrați cu inteligență şi vorbire articulată putem să ne desfătăm în simțuri mai mult decât o fac animalele, acestea respectând doar o lege a naturii făcută pentru ele. Această idée vehiculată este o iluzie din care şi cuc are se hrănesc mulți, orbi fiind pe calea vieții, uitând pentru ce anume ei există în această lume şi care le este rostul. Şi astfel devin mai animale decât animalele. De aceea afirmă Zamolxe că desfătarea prin simțuri îl pun pe om doar puțin mai sus de dobitoace.

Căci nimic din ceea ce este la exterior nu te poate eleva spiritual, căci la exterior dualitatea este prezentă peste tot. S-ar putea spune că şi la interior ar exista dualitate. Da, dar dualitatea la interior s-ar manifesta atâta timp cât trăieşti doar în partea lumească a vieții, fără a cunoaşte partea spirituală cu principiile ei. Dacă ai pornit-o pe calea spirituală, atunci vei tinde spre Unimea ta interioară, străduindu-te să depăşeşti dualitatea trăirilor şi

gândurilor tale prin respectarea principiilor spirituale. Astfel sunetul plăcut al unei melodii frunoase te poate încânta, dar nu te ridică spiritual. Un peisaj frumos te poate face să te simți plin de mulțumire, dar nu te ridică spiritual. Nişte ochi frumoşi văzuți la cineva te vor face să te gândeşti la ei şi la persoana aceea mai tot timpul, dar nu te va ridica spiritual. Faptul că admiri şi miroşi mireasma unei flori te va face să simți o satisfacție de moment, dar nu te va ridica spiritual. Căci aşa cum ne spune Zamolxe, unde este ceva frumos, bun sau plăcut, va fi întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, şi contrariul acestora. Pe când în interior, preponderent fie iubim şi suntem buni, fie urâm şi suntem nişte persoane răutăcioase. Bineînțeles că între aceste două extreme există gradele diferite de manifestare ale fiecăreia dintre cele două extreme menționate.

Din acest motiv exteriorul trebuie să fie pentru noi un îndrumar care să ne învețe cum să mergem către interiorul nostru, pentru a depăşi în cele din urmă conceptual de dualitate, înaintând către Unime, către Focul cel Viu şi Veşnic. Doar depăşind dualitățile stărilor şi gândurilor proprii vom reuşi să devenim ceea ce suntem noi cu adevărat. De aceea se spune că fiecare ființă este Unică în felul său, şi asta deoarece poate exprima Unimea.

39

39. Iată dar calea de început: cumpătarea în toate cele ce faci, ascultarea de bătrâni şi de cei înțelepți, hărnicia, mulțumirea cu ceea ce ai, ferirea de neadevăr şi de vorbele deşarte, ferirea de ceartă şi de mânie, bună purtare între semeni. Dimineața să te trezeşti cu ele, ziua să le porți mereu în minte, seara să le ai cu tine în somn şi astfel supărarea, lipsa, amărăciunea, neputința, boala şi răutatea altora nu se vor atinge de tine.

Comentariu: aici Zamolxe vine cu învățătura originală a tuturor timpurilor. El ne arată care este adevărata cale către elevarea spirituală, care nu presupune neapărat meditația sau orice altă tehnică relative greoaie sau dificilă pentru lumea occidentală, şi mai ales europeană. Calea de început pune pe primul loc ascultarea, căci aceasta reprezintă factorul fundamental pentru ridicarea ființei către sferele spirituale şi rafinarea trupului până la gradul în care acesta permite luminii să-l infuzeze într-atât de mult, încât la un moment dat poate apărea impresia că respectivul corp nu mai este alcătuit din țesuturi, ci din lumină. Ascultarea duce la respectarea tuturor principiilor spirituale, şi discipolii mai ales trebuie să înțeleagă faptul că ascultarea este o trăire care nu este impusă, ci este necesar să vină din proprie inițiativă. Doar prin

ascultare firea rebelă a parții lumeşti a omului poate fi educată şi impregnată cu energia spiritului.
Cumpătarea este a doua cerință pentru viața spirituală, căci acest lucru înseamnă a avea măsură în toate: în vorbe, în fapte, în gesture, în trăiri, în relaționarea cu ceilalți, în implicarea în treburi, în mâncare, în băutură şi lista poate continua cu multe exemple. Este necesar să înțelegem aici că Zamolxe ne oferă secretul nu doar pentru o viață lumească plină d eîmpliniri, ci şi secretul atingerii nemuririi şi spirituale, şi fizice la propriu. La fel spunea şi Iisus acum aproximativ 2000 de ani: "Dă-i cezarului ce-i al cezarului şi lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu". Altfel spus, dă-i corpului ce-ți cere el, cu măsură şi cumpătare – mâncare, muncă (întreține tonusul fizic), odihnă, mulțumire ca stare biologică – obținerea unui lucru dorit dar şi necesar, bunăstare materială pentru asigurarea minimului de trai decent. Apoi dă-i şi spiritului drepturile sale – meditează dacă vrei, contemplează stelele seara pe cer, ori admiră apusul soarelui indiferent de anotimp pentru a-ți umple sufletul cu o asemenea frumusețe de neegalat. De asemenea dă-i spiritului cunoaştere, citind sau chiar practicând anumite tehnici esoterice sau spirituale. Iată deci că se poate dacă îți planifici corect timpul şi treburile.

O altă cerință pentru o viață spirituală reuşită este să asculți de cei înțelepți, nu neapărat bătrâni ca vârstă, ci mai degrabă bătrâni ca spirit, căci la asta se referă Zamolxe. Asemenea oameni în care locuiesc spirite bătrâne există, chiar şi la noi în România. Şi aceste spirite bătrâne ştiu exact ce-ți

trebuie şi când îți trebuie, şi dacă asculți de ceea ce-ți va spune, cu siguranță viața ta poate fi cu mult mai bună decât dacă ai face mereu după capul tău, căci făcând mereu după cum vrei tu, de multe ori poți greşi mult. Ascultarea se însoțeşte de minune cu necesitatea de a te feri de neadevăr, adică de minciună şi de vorbele deşarte, vorbele goale şi cleveteala care consumă energiile omului şi îi murdăresc aura. De asemenea Zamolxe ne sfătuieşte să ne ferim de ceartă şi mânie, căci ele îl pot duce pe om pe nebănuite cărări ale disperării, fricii, intoleranței şi răului. Şi astfel poate decade din punct de vedere spiritual. Partea bună a lucrurilor întotdeauna ține de buna purtare, ceea ce presupune să ai bunul simț, adică să simți bine lucrurile, dar şi să te mulțumeşti cu ceea ce ai, fără a râvni, aşa cum spunea Zamolxe într-una din legile mai de la început. Mulțumindu-te cu ceea ce ai, asta înseamnă că sufletul este liniştit şi satisfăcut, iar mintea este adusă sub ascultarea sufletului şi educată spre a fi ascultătoare. De asemenea să fi harnic înseamnă să nut e fereşti de a munci cinstit, după posibilitățile şi priceperea ta, dobândite în timp, şi dacă asta te poate propulsa către o bunăstare lumească, cu atât mai bine. O bunăstare lumească sporită îți poate asigura un confort mai amplu creându-ți condiții favorabile pentru partea spirituală a vieții tale. Şi iată cum ajungem să ne realizăm o viață frumoasă, plină de satisfacția lcururilor îndeplinite prin propria muncă şi pricepere, şi reuşim să facem şi paşii necesari pentru a ne eleva spiritual.

Zamolxe ne învață ca în fiecare zi să ne trezim şi să ne culcăm cu gândul la asemenea reguli de aur ale conduitei noastre ca persoane şi spirite trăitoare pe Pământ. Pentru că dacă vom face astfel, nimic din ce este urât, neplăcut şi rău nu se va atinge de noi. Şi asta deoarece putem trăi în această stare care ne va ridica tot mai mult către transformarea noastră în spirite ce locuiesc într-un trup, şi nu un trup care este locuit de un spirit. Altfel spus, putem fi ființe spirituale ce trăim o experiență umană, şi nu ființe umane care am avea o experiență spirituală.

40

40. Dincolo de acestea se află iubirea, voința, curajul, răbdarea, modestia şi ele ridică omul cu adevărat. Acestea sunt cele ce te apropie de Focul cel Veşnic şi, prin ele, calea ta urmează calea zeilor, dar îngroparea lor te aruncă mai jos de dobitoace. Doar prin ele primeşti adevărata cunoaştere şi înțelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăție, rodnică şi trainică lucrare.

Comentariu: Zamolxe ne spune că dincolo de cele arătate la legea precedentă, de la numărul 39, se află iubirea, voința, curajul, răbdarea şi modestia, aceste 5 virtuți care-l ridică pe omul ce doreşte şi este hotărât să urmeze calea spirituală. Altfel spus cei care reuşesc să aplice aceste 5 virtuți au posibilitatea să se apropie tot mai mult de esența ființei lor, unde sălăşlueşte Focul Viu şi Veşnic. Desigur că a practica cele 5 virtuți nu este un lcuru uşor, mai ales la ora actuală când societatea este aşa cum este şi suntem solicitați foarte mult din aproape toate punctele de vedere. Mulți oameni pornesc la un moment dat pe calea spirituală şi ating 2-3 virtuți, uneori chiar şi pe a patra, dar deseori se întâmplă să se poticnească pe cale şi greşesc, fie având o prea bună imagine despre sine – şi asta îndepărtează modestia, fie nu reuşesc să iubească totul la modul necondiționat. Şi iar trebuie să pornească cum se zice de la zero. Pentru că

trebuie spus că cele 5 virtuți merg mână în mână. Nu vi se pare că cele 5 virtuți sunt ca şi cele 5 degete de la mână? Puteți folosi vreun deget separate pentru a face anumite treburi casnice sau practice? Bineînțeles că nu! Puteți folosi totuşi câte un deget separat pentru a gusta ceva sau pentru a mişca vreun lucru împingându-l sau mutându-l cu unu, două sau trei degete, dar asta este doar o chestiune de aspect şi nu presupune o mişcare a tuturor celor 5 degete împreună.

Cel care reuşeşte să practice cele 5 virtuți are posibilitatea de a urma calea zeilor, altfel spus calea ființelor spirituale înalte, acestea parcurgând calea la rândul lor, la vremea lor. Iar asta ține de alegerea pe care o face fiecare în viața sa la un moment dat! Zamolxe ne avertizează că îngroparea virtuților, fie doar şi a uneia singure, atrage ca şi consecință degradarea morală umană, ce-l duce pe om fie la acelaşi nivel cu animalele, fie chiar mai jos. De aceea atunci când vedem că un om provoacă altuia neplăceri mari, spunem că e un individ josnic, ori lipsit de suflet sau de omenie. Cel care nu iubeşte, care nu este curajos, care nu este modest, care nu manifestă voință sau care nu are răbdare nu se va alege vreodată cu ceva concret.

Căci cel ce nu iubeşte cu adevărat nu are parte de experiență sufletească, cel ce nu este modest ajunge să fie respins chiar şi de către cei ce nu cunosc multe lucruri, cel ce nu are răbdare pierde oportunități prin care ar putea să-şi îmbunătățească viața, cel ce nu are curaj nu poate accesa cunoaşterea şi cel care nu manifestă voință

nu se allege cu ceea ce vrea în viață. Dar Zamolxe ne spune că doar prin aceste 5 virtuți omul poate primi adevărata cunoaştere, adevărata înțelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie şi adevărata bogăție, căci punând la lucru cele 5 virtuți, omul priceput se înconjoară de situații favorabile în viață şi culege roade multe şi bune pentru viața sa de zi cu zi. Iar viața îi răspunde şi mai ales că el se apropie tot mai mult de Focul Viu şi Veşnic, pe care ajunge să îl înțeleagă şi să-l folosească pentru propria bunăstare, a sa şi a semenilor. De aici putem înțelege că cele 5 virtuți ne duc inevitabil către Focul Viu ce ne va servi din acel moment pentru toată viața. Singura condiție este să păstrăm cu sfințenie şi simplitate aceste 5 virtuți.

41

41. Dar iată că unde este iubirea poate apărea şi ura, unde este voință poate apărea şi delăsarea, unde este curajul poate apărea şi frica, unde este răbdarea, poate apărea şi graba şi unde este modestia poate apărea şi trufia. Căci mişcătoare sunt şi cele ce se văd şi cele ce nu se văd din ființa omului. Dar toate acestea sunt ale celui ce simte, iar peste el se află cel ce gândeşte şi acesta este cel ce vede mişcarea în nemişcare, este cel care dincolo de toate aceste virtuți se desfată în cunoaşterea şi liniştea ce întrece orice bucurie, iar atenția, echilibrul şi limpezimea sunt uneltele sale.

Comentariu: chiar dacă reuşim să obținem cele 5 virtuți şi să le practicăm, să ne amintim că trăim totuşi în lumea de materie a celor trei dimensiuni, şi că indiferent dacă trecem prin sfârşitul anului 2012, şi dincolo de el către ceea ce marile spirite numesc Ascensiune, nu toți vor ascensiona. Mulți vor rămâne în planul tridimensional trăind în continuare viața aşa cum va fi ea după acest an 2012. De aceea aceste Legi Belagine le vor fi de mare folos tuturor celor ce îşi vor continua existența şi vor dori să evolueze spiritual în planul fizic.

Este adevărat ceea ce Zamolxe ne spune, pentru că vedem şi noi în viața de zi cu zi că iubirea

poate deveni ură dacă pierdem pe cineva drag din cauza altora care ne pun bețe în roate. Dacă omul manifestă voința de a realiza ceva, apare la un moment dat un obstacol care fie l-ar face să fie cu mai puțină voință, fie l-ar determina să renunțe dacă nu are suficientă forță să răzbată mai departe. Dacă un altul este curajos, cu siguranță va avea momente în viața sa când frica îi va da târcoale, căci firesc este ca din frică să se nască curajul, şi din curaj să îşi facă apariția frica sub forma îndoielii de sine. Cel ce manifestă răbdare va fi încercat uneori de nevoia de a face ceva în grabă, pentru a se vedea dacă este capabil să-şi mențină virtutea. Iar cel ce se poartă cu modestie cu siguranță uneori va fi ispitit din această cauză să se considere prea bun față de alții, adică poate deveni din prea multă modestie trufaş sau arogant. Un asemenea om ar manifesta atitudinea de genul "cine poate să fie ca mine…?".

Zamolxe ne atenționează că şi cele ce se văd, şi cele ce nu se văd, atât virtuțile, cât şi opusul lor – viciile, se mişcă mereu în ființa noastră, şi de aceea necesar este să fim atenți încotro se mişcă virtuțile noastre, pentru a rămâne pe partea luminoasă a ființei noastre, ca să nu alunece către partea întunecoasă din noi, transformându-se în vicii care să ne ducă la decădere. Taina tălmăcirii acestei legi, precum Zamolxe ne spune, se află în cel ce gândeşte la cele ce mişcă şi la cele ce nu mişcă, cel care în nemişcare vede mişcarea şi astfel este pătruns de acest adevăr fundamental. Iar sub cel ce gândeşte se află cel ce simte, acesta fiind un mod a lui Zamolxe de a ne indica inima şi creierul. Cel ce simte sau cea

care simte este inima, şi ea este sediul virtuților, iar cel ce gândeşte este creierul, mai bine zis cel care preia gândirea şi o procesează. Căci singurul organ care gândeşte dar şi simte, din corp, este inima. Căci prin intermediul celui ce procesează gândirea, respectiv prin mijlocirea creierului omul poate ajunge să înțeleagă desfătarea oferită de adevărata linişte interioară venită din inimă, care întrece orice bucurie lumească. Iar uneltele creierului sunt atenția, echilibrul şi limpezimea cu care putem vedea tot acest interior al nostru.

42

42. Cel tulburat vede binele ca bine şi răul ca rău, este atras de una şi fuge de cealaltă, dar înțeleptul vede şi frumosul şi urâtul, simte şi frigul şi căldura şi finețea şi asprimea, aude şi plăcutul şi neplăcutul, gustă şi dulcele şi amarul, simte şi mireasma şi duhoarea şi nu face judecată între ele. El vede desluşit că firea lucrurilor este în toate, căci frumosul din urât se trage şi urâtul din frumos, dulcele a fost amar la început şi se va face iarăşi amar, plăcutul se naşte din neplăcut şi neplăcutul din plăcut. Şi toate acestea luminează sufletul înțeleptului pentru că cele bune şi plăcute hrănesc şi bucură trupul şi simțurile sale, iar cele neplăcute neînțeleptului hrănesc mintea şi înțelepciunea sa, căci vede înnoirea lucrurilor şi semințele viitoarelor bucurii.

Comentariu: aici Zamolxe ne învață să privim dualitatea din perspectiva Unimii. Mai exact ne arată cele două ipostaze, cea a omului obişnuit care fuge tot timpul de ceea ce este negative, şi cea a omului înțelept care, prin faptul că a adunat multă cunoaştere şi experiență de viață, ştie că nici un lucru bun şi nici un lucru rău nu durează la nesfârşit, ele schimbându-se în ceva opus după un timp. O situație bună pe care o putem obține se transformă pe parcurs în ceva banal, pentru ca în

cele din urmă să devină ceva neînsemnat odată ce ne-am atins țelul. Astfel situația bună de la început dispare, cel puțin ca satisfacție, şi apare opusul său, lipsa unei alte situații noi şi bune pe care ne-o dorim.

De aceea omul care este tulburat, şi mai ales pentru că nu cunoaşte sursa lucrurilor, are tendința întotdeauna să vadă binele ca fiind doar bine, şi răul ca fiind doar rău. Ceea ce ne prezintă aici Zamolxe este modelul de origine al tuturor lucrurilor existente în univers, adică Yin-Yang, fiecare dintre aceste două părți având câte o parte mică din cealaltă. Astfel un bine va conține în el sămânța unui viitor rău, şi un rău va conține în el sămânța unui viitor bine. De aici şi vorba românească din strămoşi "tot răul spre bine...". Omul obişnuit întotdeauna evită urâtul şi răul, ceea ce este neplăcut, dar cu cât fuge mai mult de ele, cu atât acestea se țin după el. Şi asta pentru simplul fapt că atitudinea față de rău şi urât – chiar dacă situațiile respective sunt în afara lui – se află în interiorul său. Deci oricât ar fugi de ele tot nu va săpa, şi va fi nevoit într-un târziu să se confrunte cu asemenea aspecte neplăcute. Dar ce înseamnă răul şi urâtul? Ele sunt doar alte aspecte care nu corespund punctului nostru de vedere, şi tot ce nu corespunde conform punctului nostru de vedere, tindem să eliminăm sau să evităm a avea de-a face cu aşa ceva.

O asemenea atitudine a omului obişnuit, care fuge mereu de orice nu-i place, arată stadiul său de evoluție spirituală, care e incompletă, cu multe

goluri la nivelul înțelegerii. Zamolxe ne îndeamnă să păşim pe Cale cu curaj şi să fim asemenea omului înțelept, care nu se fereşte de ceea ce este urât şi rău, neplăcut, amar sau aspru. Omul care cunoaşte înțelege că aspectele negative ale vieții vin către el tocmai pentru a învăța ceva prin intermediul lor, pentru a-i completa acele părți ale sale care experimentează viața. Pentru că la urma urmei şi omul este o ființă alcătuită din Yin şi Yang, însă evoluția spirituală umană presupune contopirea celor două laturi ale sale, conform gradului său de înțelegere asupra oricărui lucru.

Dar ce vrea să spună Zamolxe despre faptul că dulcele a fost amar la început şi iarăşi se va face amar? El ne explică simplu că ceea ce este neplăcut sau amar pentru un om, ca situație sau problemă, va fi rezolvat, prin asta noi înțelegând că după rezolvare, lucrurile vor intra din nou în normalitate, ajungându-se după un timp, pentru că aceasta este legea de bază a Universului – Echilibrul, la o nouă stare "amară" care provoacă omul la rezolvarea problemei apărute. Acest aspect este valabil de exemplu şi în cazul unei boli tratate. Dacă ne doare capul sau stomacul, această stare este una neplăcută, amară, rea. Luăm o pastilă şi după o jumătate de oră ne trece, deci ceea ce era amar, rău, neplăcut, se transformă într-o stare plăcută, frumoasă, dulce cum s-ar zice, adică ne revenim şi ne simțim iar bine. Dar ceea ce este amar, urât, neplăcut, poate reapare dacă nu ținem seama de felul în care trăim, şi iar o să ne doară capul sau

altă parte a corpului. Şi iarăşi apar amarul, răul şi celelalte aspecte.

Pe când omul înțelept ştie cum să trateze lucrurile. El vede într-o situație amară sau urâtă sămânța rezolvării, care-l poartă către rezultatul cel bun. El percepe simultan şi ce e bun şi ce e rău, şi ce e frumos şi ce e urât dintr-o situație, fără a elimina una din părți. Astfel el îşi dă seama de adevărata natură a chestiunii respective şi poate să decidă în adevărată cunoştiință de cuază, fără a greşi. De obicei asemenea oameni sunt tratați de semenii lor cu o oarecare atitudine de dispreț sau ironie, ceva de genul "ei da…! Le ştii tu pe toate!" fără ca oamenii să înțeleagă faptul că este posibil să vezi ambele laturi ale unei situații.

Cel înțelept ştie că atunci când trece printr-o stare aşa zis rea sau neplăcută, nu are de ce să-şi facă atâtea griji cum procedează greşit omul obişnuit, deoarece chiar dacă persistă o vreme, starea negativă se va transforma prin simplul fapt că o observăm. Căci aşa spune una dintre axiomele spirituale: lucrul sau obiectul pe care îl observăm îşi schimbă starea tocmai pentru că îl observăm. De aceea lucrurile bune îi hrănesc trupul şi simțurile, pentru că el îşi păstrează tonusul optim, iar sufletul său rămâne luminos şi într-o stare a bucuriei provenită din faptul că el cunoaşte despre ambele laturi ale vieții. Iar cele neplăcute îi hrănesc mintea şi înțelepciunea, deoarece şi ce e bun, şi ce e rău, şi toate celelalte dualități, le studiază şi le înțelege cu şi în mintea sa, şi astfel procesând informațiile le decantează şi le pricepe până la ultimul detaliu. Şi

şţie că prin Legea Universului ce e bun sau pozitiv devine rău sau negativ în timp, şi ce e rău sau negativ devine bun sau pozitiv în timp. Cu alte cuvinte, dacă înlocuim bun cu folositor şi rău cu nefolositor, ajungem să înțelegem de ce la un moment dat ce era folositor pentru noi devine nefolositor, şi ce consideram că nu ne este de folos poate deveni ceva folositor în viața noastră. Înțelegând asta, vom deține Cheia Înțelepciunii.

43

43. Nu este uşoară cărarea zeilor, dar nu uita nici o clipă că omul poate cuprinde în iubirea sa mai mult decât poate cuprinde în ura sa, căldura se ridică mai mult decât poate coborî frigul, cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt, uşorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât poate răzbate întunericul, puterea care uneşte este mai mare decât puterea care desparte.

Comentariu: această cărare a zeilor o putem înțelege mai degrabă ca fiind calea principiilor, decât calea pe care au păşit ființe mai evaluate decât noi. Însă din acest punct de vedere o asemenea cărare despre care Zamolxe spune că până şi zeii au mers pe ea, este Calea Vieții Divine, care cere dăruire, sacrificiu, pricepere, răbdare şi nu în ultimul rând înțelegere a unui asemenea act de evoluție.

Este foarte adevărat că omul care iubeşte poate cuprinde în sentimentul său mult mai multe decât omul care urăşte. Pentru că paradoxal, nicio ființă din Univers nu poate să urască totul, ci doar o parte. Un om nu poate urî întreaga omenire, cid oar pe un alt om sau urăşte un grup sau o situație sau nişte condiții care nu-i convin. Pe când iubirea ca sentiment este o stare care se raportează la toate lucrurile, pornind de la o persoană şi ajungând la natură şi la întreaga planetă, poate chiar la întregul

Univers, dacă am înțelege că Universul este însăşi Creatorul aflat în manifestare. Dacă vom pune față în față iubirea şi ura, prima ar fi electricitate şi magnetism, ar fi Yin pozitiv şi Yang pozitiv, pe când ura ar fi doar electricitate sau doar magnetism, un fel de electricitate Yin negativă sau Yang negativă, ori doar magnetism Yin negativ sau Yang negativ. De aceea se spune că iubirea este completă, pe când urii îi lipseşte ceva.

Dintr-un asemenea motiv un om care iubeşte cu adevărat nu va urî niciodată, şi va putea face lucruri mai multe şi mai bune decât un om care urăşte. Perechile de dualități sunt arătate aici prin raportare una la cealaltă. Căldura se poate ridica mai mult decât poate coborî frigul, şi asta este explicabil pentru că starea gazoasă presupune o umezeală caldă, o atmosferă rarefiată la altitudine, ceea ce permite căldurii, prin dilatare spațiului dintre molecule, să răzbată până în straturile cele mai de sus. În vreme ce frigul care determină comprimarea spațiului dintre molecule nu poate străbate, ca principiu şi fenomen, în jos adică în direcția sa de manifestare, prea mult spațiu.

Prin acest exemplu Zamolxe vrea să ne dea de înțeles că în viață este mult mai bine să avem o atitudine plină de căldură, pozitivă, iubitoare, pentru că astfel putem cuprinde multe, avem posibilitatea de a atinge țeluri înalte şi de a ajunge departe în tot ceea ce ne propunem. În schimb, dacă am fi ca frigul, nu vom reuşi să obținem prea multe, riscând să fi limitați în acțiunile şi scopurile noastre. Din acest punct de vedere este şi logic ca cel ce se

află dedesubt să vadă într-un mod limitat față de cel care este deasupra. Una este să vezi la orizont chiar dacă ai un binoclu, şi alta e să te uiți în aceeaşi direcție dacă urci la o altitudine oarecare. Perspectiva vizuală este cu totul schimbată, iar aici Zamolxe ne îndeamnă să cugetăm la tâlcul acestei expresii. Cel ce se află dedesubt este omul cu viziune limitată, care nu vede imaginea de ansamblu a vieții sale, ci doar bucățele din ea. În timp ce acela care se află deasupra este omul care a depus eforturi pentru a se înălța spiritual, lărgindu-şi tot timpul capacitatea de viziune asupra lucrurilor şi a vieții.

Dar ce ar putea însemna că uşorul se întinde mai mult decât se întinde greul? O stare condensată determină obiectul respectiv să aibă o masă precisă, ca greutate, şi o formă determinată. Datorită acestui aspect, dacă avem un cub de fier de exemplu şi vrem să-l topim, el se va topi dar nu se va întinde prea mult ca şi lichid incandescent. Spre deosebire de asta, apa care este mai puțin densă ca fierul, odată fiartă se transformă în aburi care se intend în aer pe o anumită suprafață. Ştiți că ceața de exemplu este apă aflată într-o anumită stare, şi fiind uşoară ca element gazos, chair dacă este umedă rece sau umedă caldă, se întinde pe o suprafață mare datorită faptului că între atomii săi există o distanță mai mare decât între atomii unui metal. Prin acest exemplu Zamolxe vrea să ne învețe asupra faptului că omul spiritual înțelege şi-şi trăieşte viața mai uşor decât omul materialist. Ceea ce e uşor aici ca principiu reprezintă expansiunea de conştiință, ca efect al evoluției spirituale, fenomen ce permite

înțelegerea a mult mai multe aspecte ale vieții, în general, decât omul care este materialist, şi trăieşte greu propria existență, fiind limitat în concepții şi în înțelegerea vieții.

Că lumina răzbate mai mult decât întunericul, asta o ştim, fiind două stări pe care le putem raporta la Yin - întuneric şi Yang – lumina. Dar puterea care uneşte de ce este mai mare decât puterea care desparte? Puterea care uneşte este Iubirea, şi am demosntrat deja că ea cuprinde totul, pe când ura – puterea care desparte, nu poate acționa asupra întregului, ci doar asupra unor părți ale întregului. De aceea puterea care uneşte este cu mult mai mare prin însăşi natura principului său.

44

44. Lungul şi scurtul au acelaşi mijloc; cercul mic şi cercul mare, globul mic şi globul mare pe acelaşi punct se sprijină; nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupă; toate cele mari stau ascunse în cele mici, iar aici este o mare taină a firii; mare printre înțelepți este cel ce o pricepe.

Comentariu: enunțul acestei legi ne arată că există un centru pe care fiecare lucru îl are. Indiferent că este ceva mic sau ceva mare, că este scurt sau lung, gros au subțire, fiecare lucru are un mijloc al său. Acest mijloc reprezintă punctul de referință pentru mărime, greutate, aspect, ori stare. Atât văzutul, cât şi nevăzutul ocupă acelaşi loc şi Zamolxe ne îndeamnă să privim către originea lucrurilor. Căci aşa cum spune şi principala regulă a esoterismului, ceea ce există în planul fizic tridimensional şi-a avut mai întâi modelul în planul subtil nevăzut. Acolo a luat forma pentru ca apoi, prin apariția sa ca obiect sau lucru în cele trei dimensiuni, forma să se umple cu o anumită densitate, în funcție de lucrul despre care este vorba. Cele mari stau ascunse în cele mici – aici putem vorbi despre modelul ADN-ului, despre care Zamolxe cunoştea multe, căci în ADN se află pus modelul viitoarei forme care va creşte şi se va maturiza. În sământă se află viitorul copac sau viețuitoare care se va naşte şi va creşte până atinge

stadiul matur. Zamolxe spune că cel care pricepe această taină este mare printre înțelepți. Întrebarea este cum poate exista modelul în miniatură al viitoarei forme? Şi mai ales cum şi ce anume este acea chestie, care face ca modelul miniatural să se transforme devenind ceva cu mult mai mare decât mărimea modelului din sămânță? Tâlcul este că acest model miniatural nu este unul material, ci este energetic, întocmai ca o hologramă, şi putem spune că fiecare model prezent în sămânța aparținătoare speciei respective este un gând al Creatorului, plasat în învelişul material al seminței. Modelul energetic conține în el atâta energie cât e necesar ca acest model să configureze primele structuri ale formei sale mai dense, determinând ieşirea din învelişul seminței şi prima fază a creşterii sale. Apoi primind apă, căldură şi lumină, în cazul plantelor şi hrană, apă şi căldură protectoare – în cazul ființelor, modelul creşte fiind alimentat şi se întreține astfel singur, consumând ceea ce primeşte.

Punctul pe care fiecare lucru se sprijină, în structura sa, este chiar centrul la care se raportează în starea în care există. Astfel centrul ființei umane este locul unde simțim că suntem, A Fi, şi această stare o putem raporta la cât iubim şi la ce înțelegem atunci când iubim. Pentru că dacă ați observat doar atunci când iubim ne dăm seama că există un rost în toate lucrurile, iar când suntem lipsiți de iubire nu putem înțelege că există acest rost în toate, urmărind doar scopuri mărunte şi egoiste. Deci din acest punct de vedere, starea de a iubi reprezintă punctual pe care se sprijină întreaga Creație cu

toate ființele care există în aceasta. Căci dacă iubirea ține laolaltă toate lucrurile, înseamnă că este este punctual de sprijin al Vieții înseşi, mijlocul şi măsura tuturor lucrurilor care se manifestă ca sens constructiv şi evolutiv peste tot în Univers. Astfel iubirea ca principiu al Vieții configurează imaginea miniaturală holografic-energetică al fiecărui model din semințele din toate speciile existente. Asta vrea Zamolxe să ne spună pentru a înțelege tâlcul.

Tot ce este mare îşi are originea în ceea ce este mic. Asta înseamnă că şi Universul acesta atât de vast, îşi are originea în ceva mai mic decât el, şi vom înțelege ideea conform căreia Creatorul este în realitate un Punct ce are miraculoasa proprietate de a se multiplica la infinit în imagini şi forme.

45

45. Înțeleptul uneşte pe cel ce vede cu cel ce gândeşte, cel ce simte cu cel ce face, dar neînțeleptul îi desparte. Deschide-ți bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte şi cel ce gândeşte sunt asemeni norilor care vin şi pleacă, dar cel ce vede prin ochii tăi este veşnic şi lumina sa este fără umbră. El este dincolo de viață şi moarte, dincolo de bine şi rău, dincolo de frumos şi urât, dincolo de curgerea timpului.

Comentariu: în această ultimă lege Zamolxe ne sfătuieşte să fim cu multă băgare de seamă şi cu multă luare aminte la oameni. Unii vor să cunoască şi astfel pot deveni înțelepți pe parcursul vieții lor, înțelegând că unitatea este principiul creator şi evolutiv. Alții doar îşi trăiesc viața, doar simțind, ori doar făcând, ori doar gândind, în acest fel alegând să îşi ducă existența într-o formă parțială care niciodată nu le va aduce tot ceea ce-şi doresc şi nu-i va satisface.

Cel care are multă pricepere – înțeleptul, ştie să-i unească pe oamenii care gândesc cu cei ce simt şi cu cei ce manifestă simțul practice, asta demonstrând cum se spune în zilele noastre calități de lider. Aşa erau regii în străvechime. Dar spusele lui Zamolxe în acest sens sunt mult mai profunde. Cel ce este înțelept ştie să-i unească pe cei care gândesc – strategii care planifică, cu cei care simt –

clarvăzătorii şi pe cei cu har, şi cu cei care fac – aceştia duc la îndeplinire planul strategilor pe care cei cu harul clarvederii îl pot vedea şi aproba.

Dar mai mult de atât, tâlcul spuselor lui Zamolxe se referă şi la fiinţa umană interioară. Cel ce gândeşte sau procesează este creierul, cel ce vede este ochiul, iar cel ce simte este inima, iar omul care este înţelept ştie să unească aceste trei părţi ale sale pentru ca ele să funcţioneze ca un întreg. Şi astfel va cunoaşte şi va pricepe mult mai multe. Pe când neînţeleptul desparte pe cel ce vede – ochiul, de cel ce gândeşte – creierul care procesează, şi de cel care sinte – inima, în acest fel existând riscul unor mari erori de interpretare a situaţiilor, a relaţiilor, a problemelor, a vieţii în general. Şi este logic faptul că oamenii care procedează în acest fel, despărţind ochiul de creier şi de inimă, ca posibilităţi de a înţelege, va avea o existenţă plină de greutăţi şi nu-i va fi deloc uşor, pentru că nu va putea înţelege de ce trăieşte aşa. Zamolxe ne mai spune despre unitatea acestor trei părţi din noi într-o manieră diferită de cea pe care Iisus a folosit-o: “Gândul să-ţi fie totuna cu vorba, iar vorba să-ţi fie totuna cu fapta”. Zamolxe a spus-o diferit – cel ce vede trebuie să fie unit cu cel care gândeşte şi unit cu cel care simte, în acest mod fiind posibilă deschiderea către adevărata Cunoaştere spirituală.

Referitor la oameni, Zamolxe ne atenţionează să fim atenţi la cele trei categorii de fiinţe umane – cei care gândesc, cei care văd şi cei care simt. Aceştia vin şi pelacă precum norii de pe cer, adică sunt inconstanţi în atitudinile lor şi tocmai de aceea

e dificil să pui bază pe ei întotdeauna. Unii sunt ca norii albi, alții sunt ca norii de ploaie – cenuşii sau chiar vineții şi este bine să-i eviți. Însă dacă ne vom baza pe Cel care este se află în noi, format din unitatea trinitară gând, simțire, văz, atunci vom vedea şi vom înțelege totul clar, întotdeauna, căci Cel care se află în noi, aşa cum ne învață Zamolxe, se poate manifesta doar dacă cele trei părți sunt unite permanent între ele. Şi Cel care se află în noi este Lumina pură fără umbră care luminează totul în calea cunoaşterii noastre. El este veşnic, este Focul Viu şi se află dincolo de viață şi moarte, de bine şi rău, de frumos şi urât, dincolo de curgerea timpului. El este Cel Fără de Început şi Fără de Sfârşit, Focul Viu Etern din care Lumina, Iubirea şi Viața s-au născut în acest Univers…

Legile Belagine reprezintă un izvor viu de înțelepciune strămoșească divină, lăsată nouă de entitatea care a fost, și încă este, Zamolxe...

Spun că este încă deoarece spiritul său, ca toate spiritele din Univers, este nemuritor și deci el veghează asupra urmașilor neamului geto-dac, având misiunea sacră de a păzi cea mai importantă comoară a tuturor timpurilor și anume Adevărata Cunoaștere Divină aflată aici în Carpați...

Deși seamănă cu "Calea lui Tao" a vechilor chinezi, Legile Belagine sunt cu mii de ani mai vechi chiar decât principiile taoiste, și avem toate motivele să credem că acestea au apărut în urma călătoriei lui Rama în zona Indiei, cu multe milenii în urmă, preluate fiind apoi și adaptate de către chinezi de la vecinii lor hinduși...

Contele Incappucciato

978-606-93288-0-4

Preț: 12 Lei